

ת"פ 20/12668 - מדינת ישראל נגד מוניר מצארווה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-12668-2012 מדינת ישראל נ' מצארווה (עציר)

בפני כבוד השופט תמר שרון נתנהל

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה פליי ע"י ב"כ
המאשימה
עו"ד יניב זהור

נגד

מוניר מצארווה
עו"ד ב"כ עוז צאב אלוני

הנאשם

הכרעת דין

1. בכתוב האישום שהוגש בתיק זה הוגש הנאשם בעבירות של **חבלה בכונה חמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) + (2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); **החזקת סיכון שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין ומעשי פיזיות ורשלנות - עבירה לפי סעיף 338(1) לחוק העונשין.

זאת - על פי עובדות כתוב האישום, כדלקמן:

(1) בין הנאשם לבין עבד אבו מוך (להלן: "המתלון") קיימת הכרות קודמת. בין המתלון לבין אחיו של הנאשם, קיים סכסוך.

(2) בבוקר يوم 24.1.2020 בסמוך לאחר השעה 00:09, נוגג המתלון את רכבו, טנדר אפור תוצרת חברת מיצובישי (להלן: "רכב המתלון") מביתו בבאקה אל ערבה לכיוון אורווה סמוכה, על מנת להאכיל את אחד הסוסים במקומו. סמוך לאחר יציאתו של המתלון מהabit, הבחן בו הנאשם, כשהוא נוגג ברכב מזדה 3 אפור שמספרו 48-245-58 (להלן: "המזדה"), ונסע מאחויו המתלון. בשלב מסוים, נעמדו המתלון והנאשם, עם רכבייהם, זה לצד זה, ולאחר חילופי דברים ביניהם, עזבו את המקום. המתלון המשיך בדרךו, ומשם למקום עבודתו באיזור התעשייה בבאקה אל גרביה (להלן: "מקום העבודה").

(3) סמוך לסופרמרקט "תאופיק" בבאקה על ערבה, הנאשם עצר עם רכבו. בדרךו למקום העבודה, חלף המתלון על פני הנאשם, אז החל הנאשם שוב לנסוע אחריו. המתלון, שחשש מפני הנאשם, התקשר למשטרת ישראל במקד 100 ודיווח להם, בשעה 09:42, שרכב המזדה נסע אחריו ונוגג מאים עליו. זמן קצר לאחר האמור, עצר הנאשם בצד הדרך ברכיבו, זאת בסמוך למסעדת "bonez'or" ופלאלף "דאבור".

(4) בשלב זה, הנאשם יצר קשר עם חברו נסים מגילה (להלן: "נסים") וביקשו לאסוף אותו מהמקום בו נתקע עם רכבו. זמן קצר אחר כך, הגיע נסים עם רכבו, ג'יפ תוצרת חברת BMW (להלן: "הג'יפ"), אסף את הנאשם, והם נסעו לכיוון איזור התעשייה (להלן: "הנטישה").

(5) בהמשך, במהלך נסיעתם, הבחן הנאשם ברכיבו של המתלון נסע לפני הג'יפ, וביקש מנסים לסתמן

עמוד 1

لمתלון לעזר. בעקבות האמור, בסמוך לצומת שברא בבאקה על ערבה, עצר המתלון את רכבו, ואף נסימ עצר את הג'יפ לבקשת הנאשם. בשלב זה, הנאשם ירד מהג'יפ כשהוא אוחז חלק מסוילת בחלל משוננת של שער (להלן: "הברזל המשונן" או "הברזל") וניגש במהרה לעבר רכבו של המתלון. המתלון בהבחןו בגיןו בגיןו יצא גם הוא מרכבו, אך ניסה הנאשם לתקוף את המתלון באמצעות החפץ.

(6) המתלון התהמק מגעית החפץ, הדף את הנאשם, כשבד בבד נסימ ניגש להפריד בין המתלון לנאים. בשלב זה, שלף הנאשם סכין נשא שלא כדין בכיס מכנסי, וזכיר באמצעותה את המתלון מסpter דקירות בפנוי ובצוארו בכונה להטיל בו נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה שלא כדין וגרם לו לחתקים עמוקים באזור הלסת, לחי ואוזן ימיין.

(7) מיד לאחר מכן נכנס הנאשם למושב הנהג בג'יפ ללא רשותו או הסכמתו של נסימ. המתלון ניגש אל הג'יפ כשהוא פצוע ומדם והחלו חילופי דברים ביןו לבין הנאשם, שהניע את הג'יפ על מנת להימלט מהמקום. נסימ תפס בנאים, וניסה להוציאו ממושב הנהג, אולם הנאשם פתח בנסעה בג'יפ בעוד נסימ עולה אל המושב האחורי בג'יפ, ודרס את רגלו. בשלב זה, הנאשם נמלט ממקום האירוע בג'יפ בנהיגה מהירה ומסוכנת במשך מספר דקות, באופן שלא תאם את תנאי הדרך עד שעצר את הג'יפ, יצא מהג'יפ והמשיך את בриחותו באופן רגלי. כל זאת עשה הנאשם בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסקין חי אדם או לגרום לו לחבלה.

(8) כתוצאה מעשיו של הנאשם נגרמו למתלון חתך בעומק 2 עד 3 ס"מ בצדואר מימיין, הנמשך מאחור ההליקס והאנטי הליקס לאחור רטרואוריקולרי ונמשך לאורך 1 ס"מ מתחת לכו המנדיבולה עד לאחור אמצע הדרך בין זווית הלסת לאחור סב מנטלי והוא חושף בזווית את בלוטת הפרוטיס. המתלון אושפז מיום 24.1.2020 ועד ליום 27.1.2020 ונזקק לתפרים, החדרת נקז לחתך בצדואר, טיפול אנטיביוטי ונטילת משככי כאבים.

(9) במעשהיו המתוארים לעיל גרם הנאשם למתלון חבלות חמורות באמצעות סכין וכן ניסה לחבל בו באמצעות החפץ, כל זאת בכונה להטיל בו נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה שלא כדין. כמו כן, הנאשם החזיק סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקו למטרה כשרה ונוגר רכב בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסקין חי אדם או לגרום לו לחבלה.

תשובה הנאשם לאישום

2. בתשובתו לכתב האישום, אשר הוגש בכתב, בישיבת יום 29.6.2020 ואושרה על ידי הנאשם בישיבה זו (סומנה נא/1), טען הנאשם, לפי סעיפי כתב האישום, כדלקמן:

(1) **מוחש כלפי המתוואר.** כן קיימת הכרות שטחית והיתה למתלון בעיה מסוימת עם אח הנאשם בעבר.

(2) **מוחש כלפי המתוואר** - הנאשם לא נסע במתכוון מאחוריו מכוניתו של המתלון, אלא כחלק מתטיב נסיעתו שלו. חילופי הדברים היו הדדים והמתלון נקט בשפה ושפת גוף מאיהמת ומגדפת. כל הנוגע לנטייב נסיעתו של המתלון - **מוחש מחוסר ידיעה.**

(3) **nochech capi hamtoar.** הנאשם לא נסע במתכוון אחרי המתלוון.

(4) **nochech capi hamtoar. moscum** - יש להציג כי נסעו לכיווןஇיזור התעשייה מכיוון שננסים היה צריך להיות שם לצורך תיקון שער ברזל ולכן נסע עם מסילת הברזל.

(5) **nochech capi hamtoar.** הנאשם והמתלוון ירדו ביחד מרכבים, והחפץ שהחזיק הנאשם בידו היה גם כף ברכב, לצורך תיקון השער, והנאשם החזיק אותו בידו זאת כי חשש מהמתלוון שהוא אדם גדול גוף וחזק - בעודו הנאשם קטן גוף. הנאשם לא תקף את המתלוון באמצעות החפץ אלא רק ניסה להדוף את המתלוון שנייה לפגוע בו.

(6) **nochech capi hamtoar.** המתלוון לא "הדף" את הנאשם, אלא הטיח אותו בחזקה לרצפה ותקף אותו במקות אגרופים ובעיטות לכל חלקיו גופו. הנאשם היה חסר אונים, מוטה על הקruk וספג מכות, ובשלב זה ביצע אקט של הגנה עצמית על ידי כף שהתרומות מהרצפה שהוא אוחז חפץ חד שמצא על הקruk, והוא דף עמו את המתלוון שלא במטרה לגרום לו לפגיעה קשה, אלא בכדי להדוף אותו ממנו - וכך גם היה.

(7) **nochech capi hamtoar.** מיד לאחר האירוע, המתלוון ניסה להגיע שנית אל הנאשם במטרה לתקן אותו, רץ אליו אוחז אמוך, כאשר הוא מרים מהקruk חפץ בצד לפגוע בצדיו בנאשם. או אז, הנאשם אשר לא רצה להמשיך את העימות, החליט לברוח מהמקום ובכך לסיים את האירוע, בשום שלב הוא לא דרש את רגלו של נסימ, וכמוון שלא נגרם לנסים כל נזק.

(8) **nochech capi hamtoar - nochech machosir yidisha.**

(9) **nochech.**

הרואית

3. הריאות המרכזיות מטעם התביעה הן סרטון האירוע, אשר צולם בנסיבות אבטחה וכן עדויותיהם של המתלוון ושל חברי של הנאשם מר **נסים מגדרה** המכונה חמודי (להלן: "**נסים**"). כן הובאו ראיות בנוגע לחבלות שנגרכמו למתלוון באירוע ונשמעה, בעניין זה, עדותם של ד"ר צחי אייזר, רופא חדר המין אשר חתום על התיעוד הרפואי מבית החולים היל יפה, אליו הובא המתלוון לאחר האירוע.

מצד ההגנה העיד הנאשם בלבד.

האירוע ותמצית המסוקנות

4. האירוע, בגיןו הוגש הנאשם בעבירות המוחסנת לו בכתב האישום, מתואר החל מסעיף 5 לכתב האישום (להלן: "**האירוע**"). האירוע (אשר תועד בסרטון) התרחש סמוך לצומת שברא, שבבקה-אל גרביה, שם עצר המתלוון

את רכבו, לאחר המפגשים הקודמים עם הנאשם, המתוארים בסעיפים 2-4 לכתב האישום. נסימן וה הנאשם, שננסעו אחרא רכבו של המתلون, עקפו אותו ועצרו את הג'יפ לפני רכב המתلون, הנאשם יצא מהרכבו כשבידו הברזל המשונן וניגש לרכבו של המתلون ומכאן התפתחה האירוע.

לאחר מכן ברוח הנאשם מהמקום, כשהוא נהוג בג'יפ, בנהיגת פרועה, אשר היה בה כדי לס肯 חי אדם או לגרום לו לחבלה.

בגרסתו الأخيرة, שנשמעה בעדותו בבית המשפט (ולגרסאותיו השונות עוד אשוב) מודה הנאשם שהוא ביקש מנסים לסמן למATALON לעזרה, שהוא יצא מהג'יפ כשבידו הוא אוחז בברזל המשונן (אותו הוא מכנה "מקל") והלך לעבר המתلون, אשר ישב ברכבו. ב"כ הנאשם אינו מכחיש שההaintיג הוא זה אשר גרם לפציעות בצווארו ובפניו של המתلون, אך לטענותו, הנאשם לא התכוון לחבל במתalon, אלא פעל מתוך הגנה עצמית, או בנסיבות הקרובות לסייע זה וכי, מכל מקום, אין מדובר בחבלה חמורה בכוונה מחמייה אלא, לכל היותר (כל שטענת ההגנה העצמית לא תתקבל) מדובר בפצעה, עבירה על סעיף 334 לחוק העונשין בלבד עם סעיף 335(א)(1) לחוק.

ההaintig מכחיש שהוא נהג באופן פרוע שיש בו כדי לס肯 אחרים וטוען שرك בהתחלה הוא נסע "קצת מהר".

5. אמר כבר כתת כי, מהnimokim שיפורטו לעיל, לא קיברתי את גרסת הנאשם ואת טענות ההגנה שבפני. נסיבות האירוע, כפי שהן עלות מכל החומר אשר בפניו לרבות, ואולי במיוחד, מהסרטון, מצביעות על כך שההaintig חף בעימות עם המתلون (על רקע סכסוך), כי אין מדובר בהגנה עצמית וכי הנאשם התכוון לחבל במתalon חבלה חמורה, כפי שעשה בפועל ואף עזב את המקום בנהיגת פרועה ונמהרת.

התוצאות באותו יום, עובר לאירוע

6. ההתוצאות לפני האירוע מצביעות על כך שההaintig חיפש עימות עם המתلون. אמנם, המתلون לא ברוח מעימות עם הנאשם, כפי שיכל היה לעשות, אולם היזמה לעימות באה מצד הנאשם.

מודיעות שני הצדדים - המתلون וההaintig, עליה שבאותו יום, עובר לאירוע הם "נפגשו" מספר פעמים, באופן ובנסיבות המצוינות בסעיפים 2-4 לכתב האישום, אלא שככל אחד מהם מתאר את המפגשים באופן אחר, מנוקדת מבטו הוא.

7. מפי הנאשם וסגורו התביר כי לכלי אשר התרחש בין הצדדים קדם רקו של סכסוך בין המתلون לבין **ראיד**, אחיו של הנאשם (להלן: "**ראיד**"). לטענת הסגורה, המתلون ניסה לשורף את חנות התכשיטים של רайд והואו אותו ואף הופזו שמועות בפייסבוק (עליהם לא התרת לשאול). המתلون אישר שהוא נחקר במשטרה בגין הרבה שהיה בין לביון רайд, בגין תלונה על תקיפה שהגיע נגדו רайд וטען שהתיק נסגר. המתلون הכחיש שהוא נחקר בחשד לשရיפת חנות התכשיטים.

8. ניתן, אפוא, לקבוע כי הייתה אייבה הדדיות בין הצדדים וסביר שאיבה זו גרמה לכל אשר התרחש באותו יום בינם.

9. מהראות עולה שהפגש הראשון בין הצדדים התרחש בדרךו של המתלון להאכיל את סוסתו. אותה עת נהג הנאשם ברכב המזדה כשלידו ישב נושא, שבעודתו של הנאשם התבגר שהוא חברו של הנאשם - **מגדי ابو מור** שמו. (להלן: "מגדי") הנאשם עקף את רכב המתלון, עצר את המזדה במקביל אליו וגם המתלון עצר את רכבו. אין מחלוקת שבשלב זה ניסה הנאשם ליצאת מהמזדה. לדברי הנאשם, הוא רצה לצאת כדי להבין מה המתלון רוצה ממנו ולמה הוא דבר אליו, כפי שדבר, אך מגדי תפס את ידו ומונע ממנו לרדת מהרכב.

לדברי המתלון הוחלפו ביניהם מילים. הנאשם שאל את המתלון **"מה אתה עיור?"** והמתלון השיב לו, לדבריו: **"סע לשולם"**. לדברי הנאשם הוחלפו ביניהם מילים קשות יותר.

10. כל אחד מהצדדים טוען שהآخر פעל על מנת ליצור מפגש ביניהם; המתלון טוען שכברע שעה לאחר המפגש הנ"ל, כאשר הוא חזר מהأكلת הסוסה, הוא הבין ברכב המזדה חונה ליד סופרמרקט "טאופיק", חציו על הנטייב וחציו על החניה וראה את הנהג (אותו לא זיהה באותו רגע) עושה תנועה בידו. לדבריו, הוא ראה נשק בידו של הנאשם, אשר עשה **"תנועה של נשך"**.

המתלון טוען, שידעו שאיזור התעשייה סגור ביום שישי ומכך הוא מבקש להסיק שהנ禀ם משקר בעניין זה והה禀ם חיפש אותו ואילו הנאשם טוען שהמתלון הוא זה שחיפש אותו כדי להעתמת אותו.

11. לדברי המתלון, על מנת שלא לפגש שוב בנ禀ם הוא המשיך בנסיעה ובמקום לפנות בכיכר ימינה - לכיוון העסק שלו, שם נמצאת גם **"השכונה שלהם"** (הינו - השכונה בה מתגוררים הנאשם ומשפחתו ובה נמצא עסקו) הוא פנה שמאלה כדי למנוע חיכוכים נוספים. בהמשך הוא הבין, שוב, שהמזדה, בה נ禀ם, נסעת אחריו. הוא טלפן לאשתו שאמירה לו לחזור הביתה, אך הוא לא עשה כן, ללא שהוא בפיו הסבר מדוע לא נסע לבתו, על מנת למנוע חיכוך עם הנאשם.

לאחר מכן, בעודו נסע אחריו, התקשר המתלון שוב לאשתו וגם למשטרת אשדוד, לדבריו (שלא אומתו) הייתה אותו על הוקו משלב זה ועד לאיירע. בשיחה עם מוקד המשטרת (תמליל **ת/8**) אמר המתלון **"יש מישהו מאיים עליי בנשק ונושא אחורי"**, ציין את סוג הרכב (מזדה אפורה) ומסר גם את מספר הרישוי של רכב המזדה. בהמשך השיחה אמר המתלון שהרכבת שנסע אחריו עצר ליד פלאפל דברו. השוטרת מהמועד נתקה ואמר שימושו אחרית. לא התקיימה שיחה נוספת.

בשלב מאוחר יותר, אירעה תקלת ברכבו של הנאשם, בעקבותיה הוא הזעיק את נסים, ממנו רכש הנאשם את המזדה, על מנת שיתקן אותה. נסים הגיע למקום, בגין שלו ולאחר שלא עלה בידו לתקן את התקלה הוא אסף את הנאשם לג'יפ וביחד נסעו לאיזור התעשייה, על מנת לתקן את הברזל המשwon שהוא מסילת ברזל של שער שנסים היה

צריך לתקן. האירוע אירע לאחר שהנאשם ונסים חזרו מאיזור התעשייה.

12. בשלב זה הבחן הנאשם, בדרכו מקרבה, שהמתلون נסע ברכבו, לפניו, ונסע אחריו.

אין מחולקת שהנאשם ביקש מנסים לסתן למתلون שיעזר את רכבו ושבעקבות כך עצר המתلون את רכבו בצומת שברא, שם אירע האירוע. כאמור, המתلون בחר שלא להמשיך בנסיעה ועצר את הרכב סמוך לצומת שברא, שם אירע האירוע.

המתلون לא יכול היה לספק הסבר סביר מדוע, כאשר ראה שהנאשם נסע אחריו, הוא לא נסע לביתו או לתחנת המשטרה. לדבריו, הוא היה בלחץ ולא תפקד וכך אמר: "יש דברים אי אפשר להסביר. אתה בלחץ, נקודה. למה התקשתי לאשתי לפני המשטרה? [...] למה לא נכנסתי למשטרה? .. זה דברים שאתה עושה".

13. ניתן לקבוע, שהמתلون יכול היה להתחמק ממפגש עם הנאשם; הוא יכול היה לנסוע לביתו, לעסקו או לתחנת המשטרה ולא להסתובב זמן כה רב ביישוב. הוא אף יכול היה שלא לעזר את רכבו כאשר נסים סימן לו לעזר. מסיבות השמורות עמו הוא לא נ Heg באף אחת מה דרכים הנ"ל, ואף עצר את רכבו בצומת שברא, על אף שיכול היה להניח שהנאשם מסמן לו לעזר שלא על מנת לחלק לו מחראות. אולם, אין בהתנהלו זו של המתلون, כדי להפחית מ אחוריתו של הנאשם לאירוע.

אצין כי המתلون העיד, שכasher הוא עצר את רכבו בצומת שברא, הג'יפ עקי אותו וחסם את דרכו. הנאשם ונסים טוענים שנותר די רוח בין הג'יפ לבין רכב המתلون ושהמתلون יכול היה לנסוע מהמקום. מצפיה בסרטון ניתן לראות שנשים החנה את הג'יפ באלקסון, לפני רכב המתلون ונראה, לכוארה, כי לא נותר מרוח גдол, אולם בשל זווית הצילום לא ניתן לקבוע ממצאו ברור בעניין זה. מכל מקום, אין לשאלת זו כל חשיבות, שכן מלכתחילה עצר המתلون את רכבו מרצונו ואף המקום שמאחורי רכב המתلون היה פנוי כך שאליו רצה המתلون הוא יכול היה לנסוע מעט לאחר ולעזוב את המקום.

14. המתلون אכן לא התחמק מהנאשם, אולם מהראיות עולה, **שהנאשם** היה זה שחייב עימות עם המתلون - החל מהפגש הראשון ביניהם באותו יום, במהלךו עקי הנאשם (שנהג בمزדה) את רכב המתلون וניסה לצאת מהמזדה וركחו שיבר לידיו עצר אותו, דרך חילופי הדברים ביניהם, המתוארים לעיל, דרך נסיעת הנאשם אחרי המתلون לאחר שהבחן במתلون נסע לפניו, דרך יוזמתו לסמן למתلون לעזר וכלה בעצרת הג'יפ לפני רכב המתلون ויציאת הנאשם מהג'יפ כשהברזל המשונן בידו, בהילכה מהירה לרכב המתلون.

האירוע

תמצית גרסת המתلون לאירוע

15. בעודתו הראשית סייר המתלון שהוא יצא מרכבו רק כאשר הנאשם היה קרוב לחלא הנגאג, כשבידו הברזל המשונן. לדבריו, הוא ירד מהרכב על מנת להתגונן מפני הנאשם וازה הנאשם נתן לו מכח בכתף. הוא קופף את הנאשם, הכנס את רגלו בין רגלי הנאשם והשכיב אותו על הארץ, כדי שלא יכה אותו. באותו זמן תפס אותו מישחו מאחור, הוא הסתווב וראה שזה נסימ. המתלון דחף את נסימ ואמר לו שיעזוב אותו וازה הרגש משהו, אך באותו רגע הוא לא ידע שנדקר (כלשונו). הוא ראה את הנאשם ברוח לכוון הרכב, הרים את הברזל המשונן שנפל מידו של הנאשם ורדף אחריו, אך התמוטט.

המתלון אישר שהוא התגבר על הנאשם והשכיב אותו אך הכחיש בתוקף שהוא "פוץ את הנאשם במכות".

16. המתלון הצבע בסרטון על כך שכاصر נסימ הפריד ביניהם, הנאשם עדין החזיק במקל וטען שהוא היה בסכנה מצד הנאשם ולכן היה צריך לנטרל אותו. לדבריו, הוא החזיק לנאם את הידיים ותפס אותו כדי שלא יתן לו מכות, אך לא בעט בו.

גרסתו של הנאשם לאירוע

17. גרסתו של הנאשם לאירוע השתנתה חדשה לבקרים;

בהתודעהו במשטרת הבהיר הנאשם כל קשר לאירוע ולפצעיה שנגרמה לנאם וסיפור סיפור שלם על נוכחותו במקום, על אדם אחר עם קפוצין, שתקף את המתלון ועל כך שהוא ונסימ (אותו הוא מכנה חמודי) הפרידו ביניהם. לדבריו, הוא הבין שהתקף בא "מהשטים".

בתשובתו לכתב האישום טען הנאשם הדף את המתלון עם **חפץ חד שהוא נמצא על הקרקע**. לדבריו, בעודו מوطח על הארץ, סופג מכות וחסר אונים, הוא **"ביצע אקט של הגנה עצמית על ידי** כך שהתרומות מהרצפה **שהוא אווז חפץ חד נמצא על הקרקע, והוא עמו את המתלון שלא במטרה לגרום לו פגיעה קשה, אלא בכדי להדוף אותו ממנה - וכך גם היה"** [ראו סעיף 2(6) לעיל].

בעודתו בבית המשפט שמענו גרסה שלישית: הפעם, החפש שהו הרים מהארץ היה **מקלף צחוב של כבלי** **חשמל** שנפל לו מהכיס(להלן: "**המקלף**"). לדבריו, מדובר במקלף אשר שיר לו ואשר משמש אותו בעבודתו, כחשמלאי, לשם קילוף הבידוד מחוטי חשמל ו בשל מקצועו הוא נושא עמו את המקלף כל הזמן. הפעם המקלף היה **בכיס הג'קט שלבש** ובזמן האירוע הוא נפל מכיסו על הארץ.

18. בית המשפט הודה הנאשם שהוא שיקר בחקירותיו במשטרת וטען שהוא הרחיק עצמו מהאירוע, מתוך פחד. לדבריו: "הרחקתי את עצמי. אמרתי לו שהיית, כן, הייתי וניסיתי להפריד ביניהם, היה קטטה בין עבד ועוד מישחו, משתחמים זהה. אבל איך שסיפר לי החוקר רציתי להרחק את עצמי, פחדתי בהתחלה, אני רציתי להרחק את עצמי, כי על מה שדיברו, יכולו בחקירות מה שהם דיברו ומה שהם עשו בחקירות זה לא משהו, לא דמיינתי את זה. אני לא עשית

דבר זה, אני לא התקוננתי לעשות דבר זהה".

19. להלן עיקרי גרסתו של הנאשם לאירוע, כפי שנשמעה לראשונה בבית המשפט: לאחר שוחרר עם נסים מאזרע התעשייתו, הוא הבחן ברכב המתלוון נסוע לפניו. הוא נסע אחריו ואמר לנסים לצפור על מנת שהמתלוון יעצור בצד. המתלוון עצר בצד (בצומת שבראה) ונסים עצר את הגוף לפני רכב המתלוון. הנאשם ירד מהרכב וראה את "המקל" (הברזל המשונן) על רצפת הגוף, ליד רגלו. הוא לקח את הברזל המשונן וירד מהגוף. לדבריו, הוא לקח את הברזל באמצעות זיהירות: "**ליתר ביטחון, אם קורה משהו אני אkan על עצמי**" וזאת - לאחר שהוא מכיר את המתלוון וידע שהוא "**בן אדם לא קל**" והוא קילל אותו פעמיים באותו יום.

לדבריו, עוד טרם הגיע לדלת רכבו של המתלוון, המתלוון פתח את הדלת ירד מהרכב, תפס את הנאשם, השכיב אותו על הארץ והחל להכהו. הנאשם אף טען שהמתלוון לקח את "המקל" מידיו והתחיל להרביץ לו. נסים נכנס ביניהם כדי להפריד. הנאשם הצליח לבסוף מהידים של המתלוון וראה על הארץ את המקלף, שנפל לו מהכיס. הוא הרים את המקלף بيדו השמאלית ורצה לברוח, אך לא הצליח כי המתלוון התגבר על נסים, תפס את הנאשם בכתפו השמאלית ורצה למשוך אותו לכיוון שלו.

לדברי הנאשם, הוא עשה תנוועה עם ידו האוחזת במקלף כדי להתרחק מהמתלוון. הוא הדגים את אופן הנפთ ידו - בסיבוב מעלה ולאחור. לדבריו: "... לא הנפתי לכון לעשות מכח או משהו, עשיתי ביד והוא תפס אותי מפה, Caino שיעזב אותו ולבסוף. בהמשך אמר: "אני לא יודעת אם מאחור, מהצד ככה, יודעת מה, Caino להרחק אותו ולבסוף, שיעזב אותו ולבסוף". לקראת סוף חקירתו הנגדית אמר הנאשם שהוא הניף את ידו מספר פעמים.

20. לאחר שזו הפעם הראשונה בה נשמעת גרסת הנאשם (שלטענותו היא הגרסה הנכונה) ראוי להביא את תיאור האירוע על ידו, כלשונו:

"לקחתי את המקל וירדתי כי אני בהתחלה הייתי מפחד ממנו מה הוא עבר 2 פעמים וקילל אותו וזה ואני יודע, אני מכיר אותו, הוא בן לא קל, אנילקחתי את זה Caino ליתר ביטחון אם קורה משהו אני akan על עצמי. עוד לא הגעת לרכב, עד שהגעתי רחוק, רואים את זה בסרטון, עד שהגעתי לרכב מקדים, עד לא הגעת לדלת. הוא פתח את הדלת, ירד, תפס אותו מפה, שם רגל מאחורה והשכיב אותו על הרצפה והתחיל לחת לி מכות ואז גם התגבר על המקל מהיד שלי והתחיל להרביץ לי, חמודי נכנס בינו רצה Caino להפריד ממנו. רצה להפריד ממנו, הוא גם התגבר על חמודי. עכשו איך אני יכול הצלחת לברוח מהידים שלו, על הרצפה הייתי, פתאום אני מסתכל על הרצפה שנפל לי (לא ברור). היה לי, תמיד אני יוצא יש ליבורג, יש לי את המקלף של הקבילים, זה כמו סכין, מקלף של כבל [...] וגם הוא [מתכוון למTELוון] אמר שהוא לא משחח צחוב ביד שלו, זה המקלף, צחוב. עכשו, אני שם אותו בכיס, היה חורף היה ז'קט, שמתה אותו בכיס פה, עכשו כשהשכיב אותו והתחיל לחת לி מכות וזה מהתוצאות פתאום איך שאני קמתי שמתה את היד שלי על הרצפה,לקחתי את המקלף ובאתה לברוח. המקלף Caino תפסתו אותו ביד שמאל. באתי לברוח. אני לא הצלחת לברוח, אני רואה שהוא מתגבר על חמודי גם והוא תפס אותו מפה, רצה למשוך אותו לכיוון שלו והוא צעק וזה, אני עשית ביד שלי ככה, يعني מה זה ככה? אתה יודע, להתרחק ממנו, וברחתי לכיוון הגוף. ישבתי בגוף..."

כב' הש' שרון נתנהל: העד הדגים הנפה של היד בסיבוב למעלה.

עו"ד זהורה: ואחרהו, אולי חשוב להגיד.

כב' הש' שרון נתנהל: למעלה ואחרהו, כן. נכון.

העד, מר מצארווה: הוא תפס אותו מפה, מצד שמאל.

כב' הש' שרון נתנהל: כן, הבנתי.

העד, מר מצארווה: כן, אני עשית ביד שלי ככה.

כב' הש' שרון נתנהל: ביד שעבד תפס אותו אתה הנפת אותה ככה לאחר.

העד, מר מצארווה: כן.

כב' הש' שרון נתנהל: למעלה ולאחור.

העד, מר מצארווה: כן.

כב' הש' שרון נתנהל: זה מה שעשית.

העד, מר מצארווה: כמובן, לא הנפתי לכון לעשות מכח או משחה, עשית ביד והוא תפס אותו מפה, כמובן שיעזוב אותו והלכתי.

כב' הש' שרון נתנהל: הבנתי. הוא תפס אותו בכף ואז אתה הנפת את היד שהחזיקה,

העד, מר מצארווה: כן, הוא החזיק,

כב' הש' שרון נתנהל: תקשיב, אני רוצה להבין מה אתה אומר. הוא תפס אותו בכף ואז את היד שהחזיקה במקלף הצהוב אתה הנפת ככה, למעלה ולאחור.

העד, מר מצארווה: כן.

העד, מר מצארווה: אני לא יודע אם מאחור, מהצד כהה, יודעת מה, כמובן להרחק אותו ולבrhoות, שיעזוב אותו ולברוח".

21. הנאשם העיד שלאחר האירוע הוא הגיע לג'יפ וישב במושב שלו הנג. הוא ראה שהמתлонן מרים את הברזל המשונן מהארץ ורצץ לכיוון הג'יפ. הוא קופץ למושב הנג ונועל את הדלתות. ובינתיים נסים הגיע לג'יפ, דפק על דלת הרכב וביקש שהנאשם יפתח את הדלת. נסים הילך מאחוריו הג'יפ והנאשם נסע עם הג'יפ לכיוון בית אחותו של נסים ונסע נסע לים המלח.

בעת צפיה בסרטון האירוע, שהוקן באולם בית המשפט, אמר הנאשם שראוי שמתלוון מכח בו: "הנה עכשו תעצור דקה. עכשו תשתכל, כישמש תסתכל בתנויות איך הוא הרכיז לי. עכשו אני נמצא על הרצפה והוא התחל לחת ל' מכות וגם המקל נפל מהיד שלי [...]. לא הרכזתי לעבד ולא נתתי לו מכות, לא הספקתי אפילו. והוא משכיב אותי על הרצפה, התחל לחת ל' מכות. עכשו תמשיך, איך שאתה קמתי, באתי לו, תשתכל איך הוא תפס אותי, התגבר על חמודי ותפס אותי [...] התגבר על חמודי ותפס אותי מהכתף פה, עכשו. עכשו הוא תפס אותי, תשתכל איך עשית ביד שלי וברחתך...".

22. איני מקבלת את גרסתו של הנאשם בבית המשפט, לפיה הוא לא התקoon לחבול במתלוון חבלה חמורה ואני מאמין לה. איני מאמין שהוא יצא מהג'יפ כשהברזל המשwon בידו, בשל חשש מהמתלוון; איני מאמין לגרסתו "המשופצת", בעודו, לפיה הוא הרים מהארץ מקלף שנפל מכוון; איני מאמין לגרסתו לפיה המתלוון תפס אותו וכדי להשתחרר הוא הרים את ידו האווזת במקלף ו"אולי" כך נחתר המתלוון.

כבישת גרסתו של הנאשם

23. גרסתו של הנאשם בעדותו בבית המשפט היא גרסה כבושה, אשר לא ניתן לתת בה אמון. בכלל, יש לייחס ערך מועט (אם בכלל) לגרסה כבושה, הנשמעות לראשונה בבית המשפט. כך במיוחד, כאשר לא ניתן הסבר סביר לככישת הגרסה.

ראו, למשל, דברי כבוד השופט ארבל בע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל, (11/06) (פסקה 43), אשר אמרה: "הכלל הוא כי עדות כבושה ערכה מועט, אלא אם ניתן הסבר מניח את הדעת הן לסיבת libcיבישת העדות והן להחלטה לגלותה (קדמי, על הראיות, חלק ראשון, 441-443). בפרט בכך באשר לטענת אלבי, אותה ראייה להעלות בהזדמנות הראשונה, ואם מועלית היא בשלב מאוחר, הדבר עשוי לפגוע במחימנותה של הגרסה ('י קדמי על הראיות חלק שני, תשס"ד) [...] הקביעה כי מדובר בעדות כבושה משמעותה, בהיעדר הסבר מניח את הדעת כאמור, כי קיים ספק במחימנותה...". כן ראו: ע"פ 202/56 פרקש נ' היוזץ המשפטי לממשלה, פ"ד יא 677, 681 (1957)(10.05.1957); ע"פ 677/84 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 33, 45 (1987) (15.09.1987); ע"פ 4297/98 הרשטייק נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 673, 688 (2000) (10.09.2000); ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, (12.10.2009). כן ראו: ע"פ 6992/08 - ירון כץ נ' מדינת ישראל . (18.05.1998).

24. החובה לומר אמת בחקירה במשפטה מוטלת גם על חשוד במעשה עבירה. אמנם, מכוח זכותו לאי הפללה עצמית הוא זכאי לשתק בחקירה, אך אין רשיי לומר דברים שאינם אמת. אמנם, ניתן להבין הנאשם אשר מכחיש, תחילת, מעורבות באירוע, אולם ככל שעובר הזמן וה הנאשם עומד על הכחשתו ובסתמו של דבר - בבית המשפט הוא מוסר גרסה חדשה, השונה, בפרטים מהותיים, מגרסתו הקדמת או מגרסאותיו הקודמות (או ככל שתתק ויחליט למסור את גרסתו רק לאחר הגשת כתוב אישום נגדו) כך יתקשה בית המשפט לתת בו אמון. זאת, לא רק מפני שהוא לא סיפר את האמת מהתחלת, אלא משום שגרסה הנשמעות לאחר שומר הראיות כלו נמצא בידי הנאשם, חשודה בתיאום עם חומר הראיות, שה הנאשם חשש או יודע שהוא לא יוכל לסתור.

25. בעניינו, הנאשם לא נתן הסבר מניח את הדעת לכבישת גרטסו; הנאשם טוען שהוא לא סיפר את האמת במשפטה והרחיק את עצמו מהairoע מאחר שפחד. "... רציתי להרחיק את עצמי, פחדתי בהתחלה, אני רציתי להרחיק את עצמי, כי על מה שדיברו, אולי בחקירות מה שהם דיברו ומה שהם עשו בחקירות זה לא משנה, לא דמיינתי את זה. אני לא עשית דבר זהה, אני לא התכוונתי לעשות דבר זהה". פחד איננו הסבר שניית לקבל, שהרי כל הנאשם יכול לומר שבמשפטה הוא פחד להודאות באממתו ואם קיבל זאת כהסבר סביר, לא תהיה כל משמעות לכבישת הגרסה.

לא רק זאת, אלא שבמקרה דנן, גרסת הנאשם בנוגע למקלף באמצעותו חתר את המתلون, **היא גרסה כבושה גם ביחס לתשובהו לכתב האישום**; בתשובתו לכתב האישום אמר הנאשם **שהוא מצא על הארץ "חפץ"**. רק בעדותו הפרק "חפץ" למקלף שהוא נושא עמו כל העת, בהיותו חשמלאי ורוק בעדותו "נזכר" הנאשם לומר שהמקלף נפל מכיסו בעת האירוע.

גם גרטסו לפיה לאחר שהוא קם, המתلون תפס אותו בכתפו השמאלית והוא הניף למעלה (מספר פעמים) את ידו השמאלית אשר אחזה "בחפץ", כדי להשתחרר ממנו, הופיעה לראשונה בעדותו בבית המשפט.

26. כבישת גרטסו, דווקא בפרטיהם המהותיים ביותר לairoע, פוגמת קשות באמונות הנאשם.

הפרצת גרסת הנאשם

27. גרסת הנאשם נסתירה בראיות שהובאו, בעיקר בשתי אלה: עדות חברו נסים והסרטן.

גרסתו של נסים

28. חלקים מהותיים בגרסתו של הנאשם, כפי שנשמעה בבית המשפט, נסתירים בדבריו חברו נסים (אשר הוכרז עד עווין) ואלה הם הפרטים העיקריים: טענות הנאשם לפיהן מדובר במקלף, אשר **נפל מכים הג'קט** שלבש והוא **מצא** אותו על הארץ והרים אותו בידי השמאלית; טענת המתلون לפיה בכתפו השמאלית והוא עשה תנועות בידי השמאלית שאחזה במקלף, על מנת להשתחרר מהחיזת המתلون וטענותיו בנוגע לאופן בריחתו מהairoע ואופן נהיגתו בג'יפ.

29. בהודעותיו במשפטה תמן **נסים** בעיקרו גרסתו של המתلون (אותו הוא מכנה עבד); גרסתו של נסים לairoע כפי שנמסרה בהודעתו הראשונה למשפטה (**ת/33**) ובשאר הודעותיו היא, שלפי בקשת הנאשם, הוא הבב למתلون לעזר את רכבו: "הbabatti לו רגיל, לא Chabati Shish בעיה ושיש מלחה, לא ראייתי שיש למוניר סכינים" (**ת/33** עמ' 3 ש' 28). המתلون עצר את הרכב והנאים **"ישר קפץ מהאוטו ולקח את המסלול של השער שזה צבע שחור ובא להרביץ לעבד. עבד ירד מהאוטו והגן על עצמו. עבד הצליח להוריד את מוניר** (הנאים -

ת.ש.ג.) לרצפה ופוצץ אותו במכות ואני גם ירדתי מהרכב ותפסתי את עבד מהחולצה שלו ומשכתי אותו הצעידה ואז יצא מכב שאני עומד מול עבד ומחזק אותו בכף שלו כשאני מולו ואז **מניר קם מהרכפה ונתן לעבד שתי דקירות בגרון...**" (ת/33 ש' 34-30). ראו גם עמ' 5 ש' 102-104) שם חוזר נסימ על דבריו לפיהם המתلون הפיל את הנאשם **לרצפה שב עליו והרביץ לו**, אך ממשיך ואומר שהנאשם ذكر את המתلون לאחר שניםים משך את המתلون לאחר ועמד מולו; אז הנאשם **קם** וذكر את המתلون.

בהודעתו השנייה (ת/34) אמר נסימ בבירור: "מניר **קפץ מהרכב ולקח את השנאים של השער שלו** **שלקחתי לחפש והתחליל לנסوت לתקוף את עבד**, עבר ירד מהרכב ואני ניסיתי להפריד ביניהם ואז מניר היה על **הרצפה, נעמד והוציא סכין וזכר את עבד**" (עמ' 3 ש' 29-31).

בהודעתו השנייה (ת/34) מתייחס נסימ לגרסת הנאשם במשטרה, המוצגת בפניו, לפיה אמר הנאשם שהוא נפל לאرض מאחר שהפריד בין המתلون לבין אחרים שתקפו אותו ואומר: "**שקרן. הוא נפל כי הוא תקף את עבד ועבד הבן על עצמו**" (ת/24 עמ' 4 ש' 91).

30. כשנשאל נסימ במשטרה אם ראה עם מה הנאשם ذكر את המתلون השיב בבירור: "**כן, הוא הוציא מהכים שלו בצד ימין סכין נפתחת קטנה, לא שמתי לב לצבע, אבל מאיפה הוא הוציא את זה, אני ראייתי שהוציא מצד ימין של המכנסיים שלו**" (ת/33 עמ' 4 ש' 90-91).

31. עדותו בבית המשפט מסר נסימ גרסה "מרוככת" לאשר אירע ו בשל סתרות מהותיות בין עדותו לבין דבריו בהודעותיו במשטרת הוכרז (באישור הסנגור) עד עין והודעותיו הוגשו כראיה (מציגים ת/34, ת/35 ו- ת/36).

כך, למשל, בגיןוד לגרסתו במשטרה שם אמר נסימ שהוא ראה את הנאשם מוציא סכין מהכים ודוקר את המתلون שתי דקירות בצוואר, בית המשפט אמר **שפטאות הוא ראה את המתلون מלאدم**. בהתייחס לשאלת אם הנאשם היה סכין בידו השיב נסימ, לפטע, שהנאשם הוא חשמלאי ויש לו מברג וכלים וכך אמר: "**חוץ מהה, עכשו שאלת אותי אם היה למניר סכין בידו, מניר בן אדם היה חשמלאי וכל הזמן יש לו את המברג ואת כל הכלים הצד שלו [...] זה לא שהוא בא במיוחד לדקור את עבד**". בגיןוד לדבריו במשטרה לפיהם הנאשם ירד עם הברזל המשון כדי להרביץ המתلون (ת/33 ש' 31) בבית המשפט אמר: "**אני פתאות רואה אותם הולכים מכות. הוא יניד לי אני לוקח את המסלול והולך להרביץ לו? הוא לא אמר לי דבר צזה**". בגיןוד לדבריו במשטרה שם אמר שיש סכסוך בין המתلون למשפחהו (ת/33 ש' 99), בבית המשפט אמר שהמתلون והנאשם חברים טובים.

32. אני מעדיפה, בבירור, את דברי נסימ בהודעותיו למשטרה, על פני עדותו בבית המשפט. בתחילת עדותו אישר נסימ כי מסראמת למשטרה, אך במהלך חקירותו בבית המשפט ניכר היה, שהוא עשה מאמץ להפחית מחלוקת של הנאשם באירוע ומאחריו וمعدיף, ככל שיכל היה, שלא לומר דברים נגד הנאשם.

עם זאת, בסופו של דבר, אישר נסימ שהוא אמר במשטרה שהנאשם הוציא סכין מתקפת קטנה מהכים הימני

של מכנסי, אך המשיך להתעקש שהוא לא ראה אותו דוקר את המטלון; עמ' 122 ש' 4-7) "... נכוּ אמרתי את זה בחקירה, נכון, ואני עד עצמי אומר לך הוא מחזיק סכין בכיס וمبرגיים, ולא יודע עם איזה, אם בסכין נתן לו על הראש או חתך לו בפנים, אני לא במלילן אחוז, במלילן אחוז אני לא אומר לך כן שהוא דCKER במלילן אחוז [...] אבל מוניר היה עליו והם הרביצו אחד לשני, ופתאום כלו חתכים היה [...] במלילן אחוז? לא, אני לא יודע. להגיד לך כן חתך אותו בפנים' ו'אתה החזקת אותו בכתף', אמרתי לך שאתה החזקי תאותו בכתף'".

ובהמשך:

"ת: עוד פעם אני מסביר לך, שארבעה אנשים, אחד דוחף את השני, ראיתי סכין, כן, אבל שהוא דCKER אותו, אני רואה את מוניר מרביץ לו אבל שהוא דCKER אותו, בדיק דCKER אותו, לא, לא ראיתי שהוא דCKER אותו. הוא כלו חתכים, כן.

ש: אתה סכין רأית יוצאת מהכסיס?

ת: עוד פעם אני אומר לך, כן.

ש: אז רأית אותה יוצאת מהכסיס?

כב' הש' שרון נתנהל: אבל הוא כבר אמר...

עו"ד זהה: לא כי לפני זה אמרת בכל הפעםים...

העד, מר מגדרה: אפשר לשთות מים?"

33. בהמשך, בניגוד לדבריו הברורים בחקירותיו במשטרתו, המשיך נסימ לחשיב בבית המשפט, תשובות מתחמקות ובלתי אמינות בעיליל וכocr אמר:

"ת. תשמע, היו כמה אנשים, היה סכין, היה גרטן, לא היה גרטן, אני בכלל לא, הרמתי את הטלפון מהרצפה ואני יודע מוניר יש לו תמיד כל הזמן, הוא בן אדם שמלאי, يعني עשה אצלי תאורה של دونם וחצי.

עו"ד זהה: סכין ודקרים רأית?

העד, מר מגדרה: דקרים נראה כי הפרצוף שלו חתוך,

ש: מי, אוקי רأית את הפרצוף חתוך, מי חתך לו את הפרצוף?

ת: מה, אחרי שמניר קם מהרצפה והרביץ לו,

ש: עם מה הוא הרביץ לו?

ת: אני אומר לך עוד פעם, אני רואה ידים מעופפות. הוא ذكر אותו או לא ذكر אותו במיילן אחוז להגדיך לך כי אני לא יודעת.

ש: טוב. אז אם אני רגע אסתכם את זה שנייה, אתה אומר מוניר עשה את זה לא לעבד רק אתה לא יודע איך? או שהוא משהו אחר עצמו? לא הבנתי.

ת: אני לא יכול לתת לך תשובה הזאת, אבל אני אומר לך עוד פעם, שניהם היו בנסיבות אחד על השני והיו עוד אנשים."

34. כאשר נשאל נסימ בעדותו בבית המשפט כיצד קראה "שהנאשם היה מלא דם",(Closheno), שוב סיפר את "גרסת החשמלאי", אשר שמענו לאחר מכן מהנאשם: "מהה זה קראה? לא יודע לבדוק. היה את המסלול, אתה אומר היה סכך, יעני מוניר בן אדם חשמלאי, עוד פעם או מסביר לך, יש לו תמיד סכך (לא ברור) ויש לו מברגים על יד הcis שלו. עשה אצלך את העבודה, כל החשמל במפעל החדש, וקיבל ממני במקביל אותו ועוד נשאר חשבון פתוח בינוינו".

35. על פי הנראה בסרטון, בעת שהנאשם חתר את המתלון, עמד נסימ עם פניו אל הנאשם, כאשר הוא מחזק את המתלון אשר עומד בין הhai הנאשם, כך שלא יתכן שנסים לא ראה, במדוייק, את מעשיו של הנאשם. עדותו בעניין זה במשטרת ברורה לחלוtin - הוא ראה את הנאשם דוקר (Closheno) את המתלון שתי דקירות בצווארו. זו האמת ואין בלטה.

בקשר לכך אצין כי החבלות בצווארו ובפניו של המתלון הם חתכים ולא דקירות, אולם אין משמעות לכך שנייה לפעולה שעשה הנאשם - האם היא דקירה או חיתוך. מדובר בסמנטייקה. שתי הפעולות הן בעלות פוטנציאל לחבלה חמורה ובכל מקרה - תנועת הנפת היד של הנאשם והטחתה לעבר צווארו וראשו של המתלון נראית בסרטון בבירור.

36. כאמור - לא ניתן להאמין לגרסתו "המשופצת והמרוככת" של נסימ בבית המשפט. אין לי ספק שגרסתו של נסימ במשטרת היא גרסת האמת וכי הגרסה שמסר בבית המשפט נועדה להפחית, ככל יכול היה, מאחריותו של הנאשם.

37. עם זאת, התרשםתי שנסים לא רצה לשקר בעדותו בבית המשפט, אולם הוא מצא עצמו במצב בלתוי אפשרי מבחינתו; מצד אחד, הוא לא רצה לומר דבריהם שיזיקו מכך לנאשם ומצד שני הוא לא היה יכול לסתות מכך מהאמת, כפי שמסר אותה בחקירותיו במשטרת ולבן ניסה, כאמור, להתחמק מלומר את הדברים כהוויתם.

כאשר הקratioו לו את דבריו במשטרת טען שהוא היה בתחילת השנה, שהוא לא כל כך זוכר והוא אמר הרבה דברים במשטרת וצער לסתכל בסרטון. "הכי טוב לראות את הסרטון במקום שאני אגיד עוד מילה עכשו לא, לא כוונה".

.38. חוסר רצונו של נסימן "להסתבר" עולה גם מדבריו במשטרה;

בעימות ביןו לבין הנאשם (מוצג **ת/9**), סירב נסימן לספר, בפניו הנאשם, מה אירע ובכל פעם שנשאל דבר הפנה לחקירה: "**יש לך את החקירה שלי, אני לא רוצה לראות ולא לשמוע, אני לא אגיד מעבר**" וכדו' ובחקירותו במשטרה אמר, במפורש, שהוא לא רוצה סכunciosים ושהוא מפחד על משפטו.

.39. בבית המשפט, כאשר הוקראו לו בדבריו במשטרה שם אמר, בהתייחס לגרסתו של הנאשם (במשטרה) לפיה אחרים תקפו את המתلون: "שקרן, מוניר הוא זה שתקף". בית המשפט אמר על כך: "נו, רואים זהה מוניר שתקף" והמשיך ואמר: "נתתי לי עכשו, אמרתי לך, כן אמרתי, רשם את זה. אבל כשאנו אתך לך תשובה לא כל האנשים, שני הצדדים חבירים אתה עוזה לי עם השאלות האלה אי נעימות עם הכל, עם כולם, שתבין, תמשיך את החקירה שלך".

זאת ועוד - במשטרה סיפר נסימן שהוא שאל את הנאשם מדוע עשה מה שעשה והנ帩ה השיב לו "זה כבוד משפחה" (ת/33 עמ' 4 ש' 78). בעודו בבית המשפט ניסה נסימן להכחיש שכך הנאשם אמר לו, אולם כשהוקראו לו בדבריו במשטרה אישר את הדברים ואמר: "נכון, אבל זה בושה בשבילי להגיד את זה פה... נכון זה, אמר, אני לא מכחיש מזה, אם הייתה שואל אותי מצד היעד אומר לך באוזן, אבל מול האנשים זה לא מתאים". לא הייתה לנסימן כל סיבה להמציא אמרה כזו, בוודאי לא נגד הנאשם, שהוא חברו.

.40. הנאשם הכחיש שהוא אמר לנסימן דברים וטען שהוא כלל לא ידע את פרטי הסכסוך - הוא שמע שהיה מקרה בין אחיו לבין המתلون והוא יודע שהיה "משהו בחנות" של אחיו, אבל אין יודע לבדוק מה קרה ומה הסיפור והוא שמע זאת רק בישיבה הקודמת בבית המשפט (בה העיד נסימן).

לא ניתן להאמין להכחשתו, זו, שהרי הסגנור הוא שהעלה את נושא הסכסוך בפני המתلون, בחקירותו הנגדית, תוך שהוא מציין בפניו את פרטי הסכסוך. מי, אפוא, שמע הסגנור על הסכסוך ועל פרטיו, אם לא מה הנאשם? האם יתכן שהפרטים ידועים לסגנור ולא לנ帩ה? ומדובר שנסימן ימציא אמרה כזו של הנאשם?

.41. הסגנור טען שנסימן אמר במשטרה את אשר אמר, לרעת הנאשם, מאחר שהוא נחשד בשותפות למעשה עם הנאשם ורצה להטיב את מצבו. אכן, לעומת זאת המצביע, אולם לא כך הוא במקרה דנן;

גרסתו של הנאשם בבית המשפט (אולי הייתה גרסתאמת) נוכה יותר לא רק לנ帩ה, אלא גם לנסימן, ככל שטוענים שהוא היה שותפו של הנאשם למעשה העבירה (כפי החשד שהועלה נגדו בחקירותו במשטרה). גם במשטרה היה לנסימן אינטראקט להפחית אחריותו של הנאשם, שכן אם לא תתקבל גרסתו של נסימן לפיה הוא לא היה שותף למעשה, הרי הוא שותף לכל אשר עשה הנאשם. לפיכך, אם גרסתו של הנאשם לפיה הוא הרים את המקלף מהארץ ולפיה המתلون נחתך בעט שהנ帩ה עשה תנוועה בידו על מנת להשחרר מאחריותו של המתلون, אי אפשר כלל להאשים בכך את נסימן. גם גרסה לפיה פעל הנאשם מתוך הגנה עצמית (כפי שהנ帩ה ניסה לטעון בבית המשפט, בחצי פה) טוביה יותר לנסימן מאשר גרסתו של נסימן במשטרה לפיה בעוד הוא אוחז במתلون הנ帩ה קם וזכיר אותו שמי

דקירות בצווארו באמצעות סcin שהוציא מכם.

42. לא נעלם מעני שהמתلون אמר בהודעתו במשטרת מיום 24.1.20 (ב/1) שהנשם **הbia סcin מהרכב**: "זמן זהה מי שתפס אותו מאחור, הלא מוניר, הלא לגיפ והbia סcin או משה אחר ואני זוכר שזה היה צהוב וזכיר אותו".

בהודעתו השנייה אמר המתلون שהנשם הbia מהרכב משה צהוב, עמו הוא ذكر אותו: "**אני מרגיש משיכות ואני לא יודע מי זה, בזמן זהה מי שהוא מושך החזק אותו חזק ואז אני רואה את מוניר שנמצא על הרצפה קם הולך לאותו וחזר עם משה ביד שלו שmagiv אליו מיד נתן לי דקירות**" (עמוד 2 שורה 22).

בעודתו בבית המשפט טען המתلون, תחילת, שהוא איננו יודע מהיקן הגע הסcin ושהיה "משהו צהוב" בידו של הנשם. לאחר שהוקראו לו הדברים שאמר בחקירתו במשטרת, אישר המתلون שכך הוא אמר. לדבריו, הוא ראה שהנשם "**קוץ מכיוון האוטו, הbia מהאוטו, הוא כן היה עליו, זה קצת אי אפשר להסביר...**".

43. על פי הנראה בסרטון גם על פי גרסאותיהם של הנשם עצמו ושל נסימ, הנשם **לא** הלא לרכב כדי להbia סcin, אלא עשה שימוש בחפץ (scin או מקלף) שהיה ברשותו. למעשה, אין לכך חשיבות של ממש, נכון עדותו של נסימ ונוכת כל אשר נראה בסרטון, אולי אפילו שאינו סבירה שהמתلون שיקר בעניין זה. סבורה אני כי הוא טעה וסביר שכך היה וכי מדובר בטעות אפשרית בניסיונו של האירוע.

צפיה בסרטון יכולה לספק הסבר לסתורתו זו של המתلون; כאשר נסימ משך את המתلون מעל הנשם, פניו של המתلون היו מופנות לעברו של נסימ ובשניות אלה, בהן הנשם קם מהארץ, המתلون לא ראה את הנשם ולא יכול היה לדעת מה הוא עווה. לאחר מכן, כשהנשם תקף אותו, המתلون הסב את ראשו וראה בידי הנשם scin צהובה, בעוד שלפני כן לא הייתה בידי הנשם scin כלשהו. בשלב זה הנשם היה בגבו אל הגיפ, כך שהמתلون יכול היה לחשב שהוא בא מכיוון הגיפ ושהוא הbia ממש את הסcin.

הבאתי אפשרות זו (העולה מצפיה בסרטון ולא מדובר מי מהעדים) כאפשרות בלבד ולא כקביעה כי זו הסיבה לדברי המתلون ורק כדי לסביר את האוזן, אולי - כאמור, אין כל משמעות לסתורתו של המתلون בעניין זה, שהרי הנשם אינו מכחיש שהוא החזק במקלף וגם אם בעודתו הוא אינו מודה בכך בפה מלא - שהוא זה שגרם לחתקים בצווארו ובפניו של המתلون.

"פוץ אותו במכות"

44. זו העת להתייחס לאמירותו של נסימ במשטרת לפיה המתلون "**פוץ" את הנשם במכות**.ABAIR, תחילת, כי אינו סבירה שנסים שיקר בדבריו למשטרת, אך סבירה אני שהוא הגים מאד בתיאור התנהגותו של המתلون.

חומר הראיות אשר בפניו, **לרובות עדותו של הנאשם עצמו** וכמוון - הרטון, אינם תומך באמירה זו ולמעשה - **סותר אותה**. כאמור - המתלוון אכן השיב את הנאשם (אשר תקף אותו) על הארץ ואף היכה בו, אולם אין מדובר בנסיבות נרמצות, אלא בנסיבות שנמשכו שניות ספורות בלבד, שכן נסים, שכבר היה במקום, מישר את המתלוון מעל לנאשם.

כאשר נסים נשאל במשפטה, מה בדיק המתלוון עשה לנאשם השיב: "**הוא הפיל את מוניר מהראש שלו והפיל אותו ושב עליו והתחיל להרביץ לו מכות**" (ת/33 עמ' 3 ש' 31 ואילך ובעמ' 4 ש' 88). עם זאת, נסים אישר שוב ושוב שהוא תפס את המתלוון כדי שיתרכז מהנאשם ושלא ירביץ לו.

45. כאשר בקש ב"כ המשימה מנסים להראות לו ברטון היכן רואים את המתלוון "מפוץ" את הנאשם בנסיבות התקשה נסים להראות זאת. נסים הסכים שבדקה 24:51 המתלוון והנאשם עומדים ומחזיקים זה את זה ותייר שרואים אותם "**מרבייצים אחד לשני, מחבקים אחד שני** [...]**מחבקים, מישחו רוצה לתפוס את השני ככה**" ובהמשך (בדיקה 24:57) רואים את המתלוון מפיל את הנאשם עם רגלו.

כשהתבקש להראות היכן רואים את "הפיצוץ" ברטון חוזר על כך שרואים אותם מחזקים זה את זה ורואים את המתלוון מפיל את הנאשם עם הרגל והוסיף: "**העיף לו כבר, מפיל אותו, ככה הוא הרביץ לו...**"

46. וחשוב מכך - **מדובר הנאשם עצמו עולה שלא היה מדובר בנסיבות רציניות**. ראו דבריו בעמ' 200 לפרוטוקול, ש' 18-24, שם אמר בתשובה לשאלת כמה זמן נמשכו הנסיבות:

"**כב' הש' שרון נתנהל:** כמה זמן הוא הרביץ לך? כמה זמן זה לך כל הסיפור?"

העד, מר מצארווה: זה היה עניין של, איך אני אגיד לך את זה, לא הרבה זמן. זה לא הרבה זמן וגם לא קיבלתי הרבה מכות, אני אגיד לך את האמת, לא קיבלתי הרבה מכות ממש. אני הצלחת לברוח מבין הרגליים שלו, קיבלתי את המקלף ובאותה לברוח והוא תפס אותי, זה עניין של זמן, אני לא אגיד לך עכשו רבע שעיה הוא הרביץ לי. לא, אני אגיד לך את האמת. הצלחת לgom מבין הרגליים שלהם וברחתתי".

קדמו לכך תשוביתו לשאלות ב"כ המשימה כאשר התבקש לתאר את הנסיבות שקיבל מהמתלוון, כדלקמן:

"**העד, מר מצארווה:** ושם את الرجل מאחוריו الرجل שלי והשכיב אותו על הרצפה. עכשו אני על הרצפה וגם תפס את היד שלי שהייתה בה המקל, נפל לי המקל והתחיל לתת לי מכות."

עו"ד זהה: איך? איזה מכות?

העד, מר מצאווה: בוקסים ביד שלו.

ת: הוא היה נתן לי מכות פה, בכיוון הרצוף. כאילו אני עשית ביד שלי ככה ומתחת לרגליים שלהם הצלחתי לקום, הסתכלתי על הרצפה, לקחתי את המקלף שלי, באתי לבסוף והוא עוד פעם תפס אותי, מסתכל בסרטון. אתה תראה שהוא התגבר על חמודי ותפס אותו ביד שלו מעל הכתף של חמודי ותפס אותו מפה ואז אני עשית ביד שלי ככה פעים ולהלכתי, ברוחתי לכיוון הג'יפ ועוד פעם הוא רץ אחריו.

ש: האגרופים שהוא נתן לך לפנים, בראש. אגרופים חזקים?

ת: חזקים, הוא נתן לי אגרופים. הוא התקoon לעשות לי חזקים אבל גם היו אנשים, היו מפרידים, היה ידים של חמודי, היה رجالים, היו 3 אנשים.

ש: בגלל זה אני שואל, אני לא הייתי שם וגם חברי לא היה, אנחנו רוצים לשם מהך. האגרופים האלה לפנים, הם לא פגעו כי היה אנשים, הם פגעו וכאב, הם פגעו ולאocab?

ת: מה אני אגיד לך איך הוא עשה, לא משחו רציני רציני אבל נתן לי בוקסים בפנים ופה בצוואר.

ש: הבנתי, כי אני אגיד לך למה, כי למרות שאתה אומר, בעיתות היו דרך אגב? בעיתות הוא בועט בר? כי נאסם אמר בעיתות גם.

ת: מה זה בעיתות?

ש: בעיתות עם الرجل.

ת: בטח שהוא נתן לך. עכשו בוא תגיד לך, אתה באמצע ריב כזה אתה מסתכל איך הוא נתן לך? אתה חושב איך אתה לבסוף.

ת: אני לא הולכתי לטיפול רפואי, לא.

ש: ולא היה לך חבלות ולהלכת לעבוד רגיל למחרת.

ת: לא היה לי חבלות. היה לי סימנים אבל לא משהו רציני. אני אלך לבית חולים?
סתם סימנים ככה אדומים".

47. הנה כי כן, הנאשם עצמו אומר שהמתלון נתן לו בוקסים בפנים ובצואר, אבל לא בוקסים רצינים. כאשר התבקש לתאר את המכות, הוא לא הזכיר בעיות מיזמתו וכאשר נשאל מפורשות בעניין בעיות, עלה מדבריו שהוא בעצםינו אינו בטוח בכך. כפי שמצווט לעיל, הוא אמנם אומר "בטח נתן לי" אבל מהמשך תשובתו עולה ספק רב יותר אם כך היה.

מכל מקום, **לדברי הנאשם עצמו לא היה מדובר במכות רציניות** והוא אף ציין שעלה בידו ללחוץ מבין הרגליים של המתלון, אבל המתלון تفس אותו כשהוא התכוון לברוח (ראו את היצוט לעיל עמ' 200 לפרטוקול, שי' 18-24). בשלב זה אזכיר שגם זו גרסה חדשה ואשובה אליה בעת הדיון בטענות ההגנה של הנאשם.

48. גם צפיה בסרטון מעלה כי המתלון אמנם השכיב את הנאשם על הארץ וחבט בו (לאחר שה הנאשם תקף אותו) אך אין מדובר במכות הריאות לתיאור "**פוץ אותו במכות**" שנתן להן נסימן, שהוא תיאור מוגזם ביותר. לסרטון ATIHis, בפירוט, להלן ובסלב זה אסתפק בכך שאזכיר כי מאז שהמתלון הפיל את הנאשם לרצפה ועד שנסימן משך אותו מעל הנאשם (הינו - פרק הזמן בו היכה המתלון את הנאשם עברו לכל היותר חמיש שניות (לכל היותר - מדקה 24:54 ועד דקה 24:59).

הסרטון

49. מצפיה מדויקדת הסרטון עולה, באופן חד ממשמעי שגרסתו של הנאשם לאירוע אינה אמת וכי גרסתו של נסימן בבית המשפט היא גרסה "מרוככת", בעוד שגרסתו במשטרת היא גרסת אמת (למעט הגזמות בתיאור המכות).

כל האירוע, מיציאת הנאשם מהג'יפ ועד אחרי הדקירות, נמשך כעשרה וארבע דקות בלבד - בין הדקות 24:40 ל- 24:04. צפיתי הסרטון פעמיים רבות מאד ולא ראיתי את המתלון "מפוץ" את הנאשם במכות. עיקר האירוע מתתרחש בחלק מואר, דבר המקשה על הצפיה, אולם בczpיה מדויקדת מספר פעמים, ניתן בהחלט לראות את ההתראות כדלקמן:

במונח 24:40 רואים את הנאשם יוצא מהג'יפ והולך לעבר דלת הנהג שברכב המתלון. כאשר הנאשם מתקרב לדלת, המתלון יוצא מהרכב (24:45) ומתחילה בינהם התגשותות. הנאשם מניף בידו הימנית, את הברזל המשונן לעבר המתלון, אך המתלון תופס את הנאשם ו"מחבק", בידו השמאלית את ידו הימנית של הנאשם, האוחצת בברזל. רואים היטב את ידו הימנית של הנאשם, מאחוריו גבו של המתלון, כשהיא אוחצת בברזל וחובקה בידו השמאלית של המתלון (מונח 24:50-24:53).

בינתיים, במונה 24:50 נסימ מגע אליהם ומנסה להפריד ביניהם. הוא מצליח להפריד ביניהם מעט ואז המתلون מפיל את הנאשם לארץ באמצעות רגלו (24:54) ומכה אותו, מכות בודדות, שכן נסימ ממהר למשור את המתلون מעל הנאשם (24:58). בינתיים (24:59) מגע למקום אדם נוסף (להלן: "האדם הנוסף") אשר עוזר לנסימ.

בעוד נסימ מחזיק את המתلون, אשר נמצא מול נסימ עם פניו לכיוונו, קם הנאשם על רגליו כשהוא מניף דבר מה בידו הימנית ועשה מספר תנועות דקירה לעבר צווארו וראשו של המתلون (25:01). לא ניתן לראותו היכן בדיק הדקירות פוגעות. האדם הנוסף מרחיק את המתلون מה הנאשם. הנאשם מתכוופף להרים משהו מהארץ (25:05).

50. הנה כי כן, הסרטון תומך באופן מלא בדבריו של נסימ במשפטה, פרט להגמתו בנוגע למוכחות שהיכה המתلون את הנאשם, אשר יכול שנבעה מחששו עקב לכך שהוא החשד בכך שעוזר לנאשם לפגוע במתلون. שחרי, ככל שהמכות שהיכה המתلون בנאשם היו קשות יותר, כמה יותר הצדקה להתערבותו על ידי משיכתו של המתلون מעלה לנאשם.

51. עוד נראה בסרטון בבירור, כי לאחר שנסימ משך את המתلون מעלה לנאשם, הנאשם התואוש במהרה, קם וחתר את המתلون, שוב ושוב, בצווארו ובפניו, בעוד נסימ אוחז בו ואדם נוסף עוזר לנסימ.

למעשה, "התירוץ" של הנאשם לכך שהוא חתר את המתلون (וגם בכך הוא אינו מודה בפה מלא) הוא שהמתلون טפס אותו בכתפו והוא (הנאשם) הניף כלפי מעלה את היד שאחזה במקלף (אותו הרים מהארץ לאחר שהוא נפל מכיסו) במטרה להשתחרר מ אחיזת המתلون בכתפו. וכך הוא אומר בעדותו:

"ת: אני רציתי להרחק את עבד, הוא טפס אותי, משך אותי לכיוון שלו והוא BININU נסימ, אפילו לא היה BININU נסימ, הוא התגבר על נסימ, עבר את נסימ. משך אותי לכיוון שלו ומשך אותי מהיד, עשית בייד של פעמים שלוש ככה והלכתי.

ת: שיעזב אותי וברחת. אמרתי לך, אם יהיה משהו מכoon או רציתי לזכור אותו אז הייתי משתמש בייד ימין, לא בייד שמאל".

כפי שהסבירתי לעיל, אני דוחה גרסה זו של הנאשם, אשר נסתירה בעדותו של נסימ והעיקר - באשר נראה בסרטון.

52. הסגנור מדגיש, בסיכוןיו, את התנהגו של המתلون לאחר האירוע, לגביה אין מחלוקת; המתلون הרים את הברזל המשונן, אשר נפל על הארץ במהלך המאבק בין הנאשם, רץ לכיוון הג'יפ חבט בג'יפ באמצעות הברזל והתמודט. לטעתה הסגנור, יש להסיק מהתנהגו זו של המתلون לגבי התנהגו במהלך האירוע, היינו - שהוא רצה לפגוע בנאשם. כן טוען הוא, כי מכך שהנאשם ברוח, לאחר שפגע במתلون, יש להסיק שגם לא רצה להמשיך ולפגוע במתلون.

שתי תחות אלה אינן הולמות את מהלך האירועים ואת הריאות שהובאו בפניו; כל אשר אירע באירוע הוכח מעבר לספק סביר, בריאות טובות ו邏輯יות, כך שאין צורך לקבוע עובדות באמצעות הסקת מסקנות, ממה שאירע לאחר האירוע, מה גם שניתן גם לטעון שהמתלון רדף אחרי הנאשם **משום** שהנאשם פגע בו.

אשר לבירחו של הנאשם - הדעת נותנת שהוא בריח מאחר שהוא חבל במתלון חבלה חמורה - חתר אותו בצווארו ובפניו ומאהר שהוא נבהל ופחד, כפי שמעיד האופן בו הוא בריח (ועוד באותו יום נסע לים המלח).

באמצעות מה חתר הנאשם את המתלון - באמצעות סcin או מקלף?

53. כאמור - נסימ העיד במשטרה שהוא ראה את הנאשם מוציא **scin מתקפלת** מהכיס הימני של מכנסי ובאמצעותה ذكر את המתלון בצווארו. בבית המשפט סירב נסימ לומר שהוא ראה סcin והחל, משומ מה, לדבר על היהת הנאשם חשמלאי ועל כלិ העובודה שהוא נושא עמו תמיד - מברגים, סכינים וכו'. באופן "תמונה" דבריו אלה תואמים את גרסתו החדשה של הנאשם בבית המשפט (شنשמעה, כמובן, לאחר עדותו של נסימ) לפיה החפץ שאחז בידו הוא מקלף המשמש אותו בעבודתו כחשמלאי.

אני דוחה את גרסתו של הנאשם, שלחלוטין איננה אמינה בעיני, ומתקבלת את גרסתו של נסימ במשטרה לפיה **הנאשם הוציא scin מתקפלת מכיס מכנסי, באמצעותה ذكر את המתלון.**

נסים אמנים לא יכול היה לומר במשטרה מהו צבע הידית של הסcin (ייתכן שמאחר שהנאשם החזיק אותה בcupped hand אשר הסתירה את הידית) אולם הוא ידע לומר שמדובר בסcin מתקפלת ואין כל סיבה שלא לקבל דבריו אלו. בעת הדקירה עמד נסימ (כמוvor) כשפניו אל הנאשם והמתלון נמצא ביןיהם. כל השלושה מאד קרובים זה לזה, כך שנסימ יכול היה לראות היטב את הסcin ואת הדקירות.

54. זאת ועוד - לא ניתן כלל לסמוך על דבריו של הנאשם בנוגע ל"כלិ הדקירה". הנאשם טען שמדובר במקלף ועמד, בעקבות, על כך **שאורך הלחב של המקלף הוא מילימטר אחד בלבד**. זאת - בעוד שמהתייעוד הרפואי ועדותו של ד"ר צחי איזר עולה שהחתקים שבצווארו של המתלון עמוקים יותר ונגרמו על ידי להב ארוך יותר.

בעמוד הראשון של סיכום ביקור במחלקה לרפואה דחופה בבי"ח הליל יפה (מצג **ת/29**) (להלן: "סיכום הביקור") נכתב שנמצאו אצל המתלון שלושה חתכים; בצוואר, בפנים, ובפרקשת האוזן הימנית. בעמ' השני למסמך נכתב שהחתק שבסוואר (שהוא החתק חמור מביניהם) נמשך עד לאוזור אמצע הדרק בין זווית הלסת לאוזור סב מניטלי ש**"עומקו 2-3 ס"מ והוא חושף בזווית הלסת את בלוטת הפּרָוִטִּיס"** [היא בלוטת הרוק - ת.ש.ב.]. כן נכתב **שלחתק אקסנzie שטחית כחציו ס"מ לאוזור הלתי ומגיע עד 3 ס"מ מהקומיסורה**.

55. בתשובה לשאלותינו של הסגנור בנוגע לעומק החתק, הסביר **ד"ר צחי איזר** אשר חרומות על סיכום הביקור,

(עדותו בישיבת יום 7.9.20) כי הרופאים אינם מודדים את עומק החתקן, אלא מעריכים את העומק. כן הוסיף ואמר, כי "חתקן בדרך כלל הוא יותר عمוק מאשר מה שנראה שטхи" וכי באזור החתקנים, אשר נקרא "זון 3" נמצא: "בלוטה שנקראת פרוטיס ועורק".

לשאלה אם כאשר כתוב שעומק החתקן הוא 2.5 ס"מ יכול להיות שהוא גם 1.5 ס"מ, השיב העד בחיוב והוסיף שאין משמעות לציון עומק החתקן. לדבריו "...יש כאן פגעה באיברים פנימיים, אין ספק שחתקן זה טיפה יותר למיטה, כן, יש לו גם פוטנציאל, לא בהכרח, אבל יש לו פוטנציאל זה נוגע באיברים פנימיים יותר عمוקים גם" בהמשך הסביר כי "בלוטת הפרוטיס יחסית שטחית, יש לה עובי של בערך כ-1 סנטימטר, היא נמצאת משה כמו בין חצאי סנטימטר לסנטימטר מתחת לעור באזור הזה שמכסה גם מתחת לאוזן" וכי גם חתק שטхи בעור "יכול גם לפגוע בכלי דם ראשי שם".

ד"ר איזר הסביר שהוא אינו יכול לשפט את עומק החתקן על פי התמונה מאחר שהוא לא עשה סטורציה של החתקן וכי לפי התמונה - "... לפי החשיפהפה של שכבת השומן ומה שנראה, זה נראה לפחות סנטימטר, ככה זה נראה".

56. גם אם אתעלם מכך שב███ הובילו כתוב שעומק החתקן הוא 2-3 ס"מ וגם אם יצא מהנחה (מקלה ביוטר) לטובת הנאשם, לפיה עומק החתקן הוא פחות סנטימטר (כהערכת ד"ר איזר, לפי התמונה) ברוי שגם ללא מומחיות ניתן להבין שהבן באורך של מילימטר אחד אינו יכול לגרום לחתק בעומק של פחות סנטימטר (פחות פי עשרה !).

ב███ ניסה הסגנור לשכנענו כי, בנסיבות הנסיבות של הנאשם בעודתו, לפחות הלוב הוא מילימטר אחד, אין להבין את דבריו פשוט. לטענותו, הנסמכת על ציור הסכין, שהנאשם ציר בבית המשפט (МОציג **במ/1**), הנאשם לא התקoon בדיק למלימטר, אלא לסcin קצרה מאד.

57. אין כל אפשרות לקבל טענה זו, שאיננה תואמת את עדותו הברורה של הנאשם עצמו בעניין זה;

בעודתו אמר הנאשם שה███ של המקלף בולטת מהידית הצהובה מילימטר אחד בלבד ואף הסביר ש"אם אתה עבר את המילימטר הזה ויהיה לו סcin יותר גדולה אז אתה קורע את הכלב".

ובהמשך -

"ככ' הש' שרון נתנהל: אבל איך זה יכול להיות שמלימטר מספיק בשבייל לקלף את הכלבים?"

העד, מר מצארווה: זה חייב להיות מילימטר.

עו"ד אלוני: זה חייב להיות.

כב' הש' שרון נתנהל: ... עם סיכון כזה שיש לו להב, יש לו להב חד, אתה מסתובב בכיס?

העד, מר מצארווה: על איזה להב את מתכוונת? זה לא להב. זה המגן מלמעלה, זה הגדול. הסיכון נמצאת ככה קטנה בעצם.

כב' הש' שרון נתנהל: בסדר, אז להב קטן או קטן, אבל אתה מסתובב עם להב חד בכיס בלי מגן עליון?

העד, מר מצארווה: כן, זה חד.

כב' הש' שרון נתנהל: אתה לא פוחד שתיחתר?

העד, מר מצארווה: לא עושה כלום, זה קטן. אם הוא רוצה לעשות משהו זה שריטה קטנה. זה לא משהו רציני, זה לא עושה כלום, ככה מילימטר יש לו.

על אף דברים מפורטים אלה, מנסה הסגנור להיבנות מהציר של המקלף שצייר הנאשם (במ/1) בו צייר הנאשם את הלהב באורך של יותר ממלימטר. אין מקום לעשות כן מאחר שהנאשם לא התבקש לצייר ציר ציר בקנה מידה.

58. הנאשם טען שהמקלף אינם סיכון. לשאלת ב"כ המאשימה איך נראה המקלף השיב הנאשם (בין היתר): "אתה יכול להביא את זה לבית משפט ותראה את זה, מקלף חוק".

אללא, שהמאשימה לא יכולה להביא את המקלף לבית המשפט, מאחר שהנאשם לקח אותו עמו [ראו דבריו של נסים בהודעתו במשטרה (ת/34 שו' 35-36)] שם הוא אמר שהנאשם הרים מהארץ את הסיכון שנפלה לו אחרי שהוא דкар את המתлонן]. אם גרטתו של הנאשם, לפיה היה מדובר במקלף ולא בסיכון, היחיד שיכל היה להביא את המקלף לבית המשפט הוא הנאשם עצמו וכן יש לשאול מדוע הוא לא עשה כן; האם משומש שהוא חתר את הנאשם באמצעות סיכון ולא באמצעות מקלף? לנאים פתרונים. אי הבאת המקלף לבית המשפט פועלת לרעת הנאשם, אף ביתר תוקף מאשר אי הבאת עד.

ממצאי מהימנות

59. כאמור - אני מאמינה לעדויותיהם של המתلون ושל נסים בנוגע לאיור, בהסתיגות אשר פורטה לעיל בנוגע לעדותם "המרוככת" של נסים בבית המשפט ובוגע לתיאור המכות. הסגנור טוען לשקרים "בוטים" בעדותו של המתلون, אך איןני מקבלת טענה זו.

התיחסתי, לעיל, לכך שהמתلون טוען במשפטה שהנאשם הילך לגוף להביא את הסיכון, בעוד שברור כי לא עשה

כן והסבירתי מדוע אין בכך כדי לערער את מהימנותו של המתalon. שאר "השקרים" עליהם מצביע הסגנון הん, למשה, טענות לסתירות בעיקר בנוגע ללוחות הזמן ולפרטים כאלה ואחרים שאירעו באותו יום עבר לאירוע, ואין הן רלבנטיות לאירוע עצמו ולקביעה מה התרחש במהלך.

לא מצאת שיש בטענות הסגנון, אשר לא כולן מקובלות עליי, כדי לפגוע בנסיבות" בקשר לאירוע.

60. לעומת זאת - לא יכולתי לתת אמון בגרסתו של הנאשם; שקריו של הנאשם הם שקרים מהותיים הנוגעים לבן האירוע והם מוכחים, כאמור, באמצעות שתי ראיות - גרסתו של נסימ, חברו של הנאשם והעיקר - הסרטון שהוא ראייה ניטראלית לחלווטין.

גם בעודתו בבית המשפט הודה הנאשם רק בחצי פה שהוא זה שגרם את החבלות למתalon והמשיך להרחיק עצמו מהפגיעה במתalon ולנסות לערב בכך אנשים אחרים. כאשר הוזג בפניו הסרטון והוא נשאל מי יורד מהג'יפ אמר: "זה אני. לא זיהיתי את עצמי, אני לא מזהה בדיק אבל ממה שקרה אליו, הנה פה פתח את הדלת, ירד מהרכב...".

61. הוא ידע היטב לזהות בסרטון את המתalon ואת מעשיו, אך בהתייחס למה שנגע אליו, היה מעורפל בתשובותיו: לאחר שהוא ראה, בסרטון שהוקן, כיצד המתalon מפיל אותו על הארץ הוא נשאל על ידי הסגנון: "מי זה בא מהורה?" ולמרות שראים היטב שזה ונסים הנאשם השיב: "לא יודע, היי 2-3 אנשים" הסגנון אמר לו שזה ונסים, אך הנאשם לא אישר זאת וזכור והצביע על כך שהמתalon הפיל אותו והיכה אותו וצין שהמקל נפל לו מהיד.

ה הנאשם טען שכאשר הוא קם מהארץ, המתalon התגבר על נסימ ותפס את הנאשם בכתף. צפיתי, שוב ושוב, בסרטון ולא עלה בידי לראות זאת. נהفور הוא - ראייתי שנסים מושך את המתalon מעל לנאם ומחזיק בו ושהמתalon נמצא בין הנאשם לבין נסימ כשפניו אל נסימ.

62. אני דוחה את גרסתו של הנאשם לפיה הוא אחץ בסכין בידו השמאלית ואני דוחה את גרסתו לפיה המתalon אחץ בכתפו השמאלית והוא הניף את ידו על מנת להשתחרר ממנו. עדותו זו מנוגדת לעדותו של נסימ וכן לסרטון, בו ניתן לראות שהנ帀ט מניף את ידו **הימנית**, האחזת בסכין וכן ניתן לראות את המתalon כשהוא אחוץ על ידי נסימ ופנוי אל נסימ. ראו דברי נסימ בהודעתו ת/33, ש' 32-34: "... **تفسתי את עבד מהחוליצה שלו ומשכתי אותו הצדה ואז יצא מבב שני מוחזק אותו בכתף שלו כשהאני מולו ואז מוניר קם מהריצה נתן לעבד שני דקירות בגרכו**". על תיאור דומה חזר נסימ גם בבית המשפט. במצב דברים זה (הנראה היטב גם הסרטון) המתalon כלל **לא יכול היה לתפוס בכתפו השמאלית של הנאשם**.

63. הנאשם טען שהואלקח את הברזל לא בכונה להרבץ למתalon, אלא מפני שהוא חשב שהמתalon רוצה להרבץ לו, אך לא היה לו הסבר מדוע הוא יוזם את האירוע. לדבריו, זו הטעות שלו וטען שהמתalon חיפש אותו ולא הוא את המתalon. כאמור - לא כך עולה מהראיות.

64. הנאשם טען שראויים את המתלוון רצ' לכיוון שלו כדי לתקוף אותו: "... הוא ירד לשירות מהרכב ואז רואים שהבן אדם רצ' לכיווני ורוצה לתקוף אותי, וتفس אותי מפה והשכיב אותו על הרצפה והתחליל מתחת לי מכות". דברים אלה אינם עולמים בקנעה אחד עם מה שנראה בסרטון. המתלוון אינו רצ' לכיוון הנאשם כדי לתקוף אותו, אלא להיפך; הנאשם יצא מהג'יפ מיד כשהג'יפ נעצר והלך במהירות לכיוון דלת הנהג של רכב המתלוון כשהוא אוחז בברזל המשונן בידו וניתן לראות שהמתלוון יצא מרכבו כאשר הנאשם כבר קרוב לדלת הנהג.

65. למורת שהנאשם אישר שגרסאותו במשפטה (בහן הוא מאשים אחרים, אלמוניים, בתקיפותם של המתלוון) אין אמרת, בבית המשפט הוא המשיך לנסות ולגול את האשמה על "אחרים". כך נהג כאשר נשאל כיצד להב של המקלף שאורכו מילימטר אחד, יכול היה לגרום לחבלות שנמצאו אצל המתלוון:

"ש: ... רק תסביר לי רק איך להב של אורך של מילימטר גורם לחתק של 2-3 ס"מ ואני מראה לך את התמונה, תראה איזה עומק של חתק בפנים של עבד, איך זה קרה מסcin של מילימטר?"

- ת: אולי זה לא ממש.
- ש: הבנתי, או קי. אז אתה אומר אני עשיתו לו ככה יד אחורה עם הסcin', אני הזרתי, עשית תזוזה ככה להרחק אוטו וברחתי.
- ת: ומישהו אחר עשה לו את זה?
- ש: אמרתי את זה בנסיבות אבל אני לא יודע אם מישחו אחר עשה לו את זה או מישחו לא עשה לו את זה, לא יודע."

66. בהמשך חקירתו מודה הנאשם שהוא במקומ בעט "הקטטה", אבל שוב מנסה להאשים אחרים בפצעיתו של המתלוון ומוסר תשובות מעורפלות.

- ש: אז כשאתה אומר שהגעת רק אחרי הקטטה זה שקר.
- ת: שהגעתי אחרי הקטטה? זה שקר.
- ש: סבבה. וכשאתה אומרשמי שתקף את עבד זה מישחו מהשתחים זה גם שקר.
- ת: לא, אני לא אמרתי מישחו מהשתחים, אני אמרתי אולי יש מישחו שתקף אותו כי היה שם מישחו מהשתחים והיה עוד 2 אנשים. אמרתי אולי מישחו תקף אותו.
- ש: אבל זה שקר כי אנחנו יודעים שאתה תקפת אותו.
- ת: לא, גם זה יכול להיות, כי אני במקלף, מה שהיה ביד שלי ומה שאני עשית, אני לא התכוונתי ולא דקרותי ולא עשית ולא היה לי סיכון לעשות לו כזה נזק. זה לא שהוא

נורמלי. זה לא שהוא הגיוני.

- ש: אתה רأית שתוקפים את עבד? שמשהו אחר תוקף את עבד?
- ת: אני ראיתי שיש אנשים תופסים את עבד.
- ש: תענה לשאלות יהיה יותר קל. האם אתה רأית מישהו אחר חוץ מכם בעניינים שלך תוקף את עבד?
- ת: מה תוקף אותו Caino, עם מה?
- ש: מכות, אגרופים, סכין, אבן מהירות, שהוא.
- ת: היה עוד 2 אנשים והוא (לא ברור), מה Caino אחד מחזק את השני.
- ש: מישהו מהם תקף את,
- ת: יש תוצאות של ידים זהה. אבל מישהו ספציפי Caino תקף אותו וראיתי אותו מול העיניים? לא.
- ש: לא.
- ת: אבל היה ידים והוא תוצאות והיה תנועה שם והוא אנשים, אבל לא ספציפי מישהוذكر אותו, לא ראוי".

67. גם כאשר מראים לנאים את הקטע בסרטון, בו נסימ מושך את המתلون מעליו ושלושתם עומדים, כאשר המתلون נמצא בין נסימ לבין הנאים ופניו אל נסימ, אומר הנאים שהוא לא הוא, שהוא היה מתחת לרגליים של המתلون ואחר כך ברוח אל הגוף וטוען שמי שעומד מאחורי המתلون זה מישהו אחר:

- "ש: ... רואים אותו עומד עם הפנים לעבד,
- ת: אדוני, זה מי שהגיע ממש זה לא אני, אני למטה. אני לא הגעת ממש, אני לא הلتתי לרכב וחזרתי עוד פעם.
- ש: איפה למטה? זה אתה?
- ת: תחזור, תחזור הסרטון, זה מישהו הגיע מלמעלה, זה לא אני. אני כל הזמן הייתי מתחת לרגליים שלו וברחתי לכיוון הגוף, מאיפה אני אבא מלמעלה?"

רק לאחר חקירה נוספת, ממושכת, מודה הנאים ש"אולי" הוא זה שפצע את המתلون אך עומד על טענותיו שהוא לא התכוון לעשות כן. וכך אמר: "לא ذكرתי אותו, מה פתאום. אני לא ذכרתי אותו בכלל, לא התכוונתי לזכור

אותו ולא עשית כלום. הוא קיבל ממני, תשמע, אולי הוא קיבל את הפגיעה ממני, כן, אבל התכוונתי לדקור אותו? לאDKRTI OTTO".

86. בנוספ', בניסיון לשכנע שהוא לא חתר את המתלון בכונה, אמר הנאשם שהוא החזיק את המקלף بيדו השמאלית, בעוד שהוא ימני: "... אם הייתי מתכוון לדקור את עבד ורוצה לעשות לו משהו, קודם כל אני בן אדם שמשתמש ומתעסך וכותב ביד ימין, ביד ימין אני במברג מתעסך, ביד ימין, בן אדם ביד ימין מתעסך והמקלף היה לי ביד שמאל ואני עשית תזהה ביד שמאל והוא קיבל, תשタル על המכחה, איך שעבד עומד מהצד זהה עומד, הוא קיבל את המכחה מאייה צד? מצד ימין שלו, זה אומר שהוא קיבל את המכחה מיד שמאל. אם הייתי מתכוון או היה לי דזקן או סכין, כמו שאמרת, או הייתה מתכוון לדקור אותו אז השתמשת [הכוונה היא - הייתה משתמש, ת.ש.ג.] ביד ימין שלו".

ברור לחלוטין שאין אמת בדבריו אלה; נסימ העיד שהנאשם הוציא את הסכין מהכיס הימני של מכנסי, כך שלא יתכן שהוא עשה זאת בידי השמאלית, מה גם שבסתורו ניתן לראות, בבירור, שהנאשם דזקר את המתלון בידי הימנית ולא השמאלית.

סיכום ביניים

69. נכון כל האמור לעיל, אני קובעת שהנאשם יצא מהג'יפ כשהוא אוחז בברזל המשוון, במטרה להכות את המתלון ולהוביל בו וכי כאשר הדבר לא עלה בידו, עקב התגוננותו של המתלון, הוא הוציא **סכין** מכיס מכנסי ובאמצעותו חתר את המתלון בצווארו ובפניו וגרם לו חבלה חמורה, כמתואר בתיעוד הרפואי ובתמונה, כל זאת - בעוד המתלון אחוז בידו של נסימ ולאחר מכן הגיע אליו ועזר לנסימ.

הוכחו, אפוא, מעבר לספק סביר, **היסודות העובדיים** של חבלה חמורה וכן **העבירה של חזקת סכין**, המיחסת **לנאשם כתוב האישום**.

טענת ההגנה העצמית

70. הסגור נתלה באמרתו של נסימ במשפטה לפיה המתלון "**פוץץ את הנאשם במכות**" וטוען כי לא הייתה לנאשם ברירה אלא להגן על עצמו ומכל מקום - נכון הנסיבות, אין מדובר בעבירה של **חבלה בכונה מחמירה**, לפי סעיף 329(א)(1) + (2) לחוק אלא, לכל היותר בעבירה של **פצעה**, לפי סעיף 334 לחוק העונשין שזו לשונה: "**הפצעו חברו שלא דין, דיןו - מאסר שלוש שנים**".

71. כאמור, טענת הנאשם בדבר הגנה עצמית נתענה בקשוי בחציפה. על פי נסיבות האירוע, כפי שהן נראות בסרטון ואפילו על פי הנסיבות כפי שהן מתוארות על ידי הנאשם, אין כל בסיס לטענה זו;

תנאייה של ההגנה העצמית קבועים בסעיף 34 לחוק העונשין, כדלקמן:

עמוד 27

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהוא דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא בדין שנשכפה ממנו סכנה מוחשית של פגיעה בחיו, בחירותו, בגופו או ברכשו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מוקם שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

בנוסף, סעיף 34טז לחוק העונשין קובע כי, ככל הנראה:

"**הוראות סעיפים 34, 34יא ו-34יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה.**"

הנטול להוכיח הגנה עצמית מוטל על הנאשם, במידה הוכחה של ספק סביר בלבד ולא מעבר לכך (סעיף 34ה' לחוק העונשין).

. 72. חמישה הם יסודותיה של ההגנה העצמית;

א. **הדייפת תקיפה שלא כדין, שנעשתה כלפי הטעון להגנה** - נדרש שמטרת ההגנה העצמית תהא הדיפת תקיפה שלא כדין, שהעמידה את המותקף או זולתו **בסכנות פגעה מוחשית**, שהסתברותה אינה ערטילאית.

ב. **נכונות** - נדרש, שפעולותיו של המותקף (ה הנאשם) היו נחוצות לשם הדיפת התוקף, בשני מובנים. האחד - מידת הכח שהיא על המותקף להפעיל נגד התוקף כדי להדוף את הסכנה והשני - העדר אלטרנטיבות אחרות, פחות פוגעניות, להdifפת התוקף.

ג. **מידות** - נדרש, שההגנה העצמית תופעל רק כאשר הסכנה ממשמשת וباءה ולא לפני כן. עם זאת, אין נדרש מהמותקף שימתנו לתקיפתו ורק אז יפעל כנגד התוקף ויש להכיר בנסיבות שבו המותקף יבצע פעולה הגנה מוקדמת, בבחינת "הבא להרגל השכם להרגו".

ד. **סבירות** (סעיף 34טז לחוק העונשין) - יש לשקל את **חומרת הסכנה שיוצר התוקף**, מול מידת הכוח **שהפעיל המותקף**. אם המעשה שעשה המותקף לא היה סביר לשם מניעת הפגיעה, לא תקום לו הגנה עצמית. זהה גם לגבי הגבול שבין שימוש בכוח כהגנה, לבין שימוש בכוח מניעי נקמה. מעשה "ענישה" בתגובה לתקיפה איננו סביר". מדובר בדרישה אובייקטיבית, המביאה בחשבון את האינטרסים הלגיטימיים של המותקף להגנה על חייו, גופו ורכשו.

ה. **תרומת התנהגות** - נדרש שהמותקף לא הביא בהתנהגוותו הפסולה לתקיפה, תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים. בוחנותו של רכיב זה תעsha מבט לאחרור אל הדרך שבה נקלע המתגונן למצב בו התאפשרה תקיפתו. לעניין זה ראו את פסק הדין שניתן בע"פ 7712/12 פלוני נ' מדינת ישראל (23.05.2013) במקרים אשר דומה במידה מה, בעובדותיו, לעניינו.

. 73. דומה שאין צורך להרבות מילים על מנת להבהיר מדוע תנאי ההגנה אינם מתקיימים בעניינו ולכן ATIICHES לכך רק בקצרה;

א. **הדיםת תקיפה שלא כדין, שנעשתה כלפי הטוען להגנה** - הנאשם היה זה שיזם את האירוע, ביקש לסתמן למתלוון לעצור יצא מהגיאפ והלך במהירות לכיוון רכבו של המתלוון, שכשהוא אוחז بيדו את הברזל המשונן. המתלוון הוא זה שהתגונן מפני תקיפת הנאשם אותו. אמנם, לאחר שהמתלוון, שהוא גדל-גוף יותר מהנאשם, הצליח להפיל את הנאשם על הארץ והוא בז, היה הנאשם בעמדת התגוננותו אולם זאת - לשער חמץ שנית לכל היותר, שכן נשים משך את המתלוון מעליו. כזכור - הנאשם עצמו אמר שהנסיבות שהיכה בו המתלוון לא היו רציניות ושזהו הצליח לחמוק מבין רגלו.

זאת ועוד - בנסיבות בהן חתר הנאשם את צווארו ופניו של המתלוון, הוא לא עמד בסכנת פגיעה מוחשית, שכן המתלוון היה אוחז בידיו של נסימ, פניו היו לכיוונו של נסימ ולא נשקפה ממנו כל סכנה לנאשם. דבר לא מנע מהנאשם לעזוב את המקום (כזכור - דחיתתי את טענתו של הנאשם לפיה המתלוון אוחז אותו בכתפו - טענה כבושה שלא נתמכה בעדותו של נסימ, אשר כלל לא נשאל על כך - ככל הנראה מאחר שהטענה עלתה, לראשונה, בעדותו של הנאשם אשר העיד לאחר שנשמעה עדותו של נסימ) ומונוגדת לאשר נראה בסרטון.

ב. **נחיצות** - כאמור, פעולתו של הנאשם כלל לא הייתה נחוצה לשם הדיסת המתלוון, שכן הנאשם ذكر את המתלוון לאחר שנשים כבר משך אותו מעליו ואוחז בו (והאדם הנוסף הגיע למקום ועזר לנשים). לא היה כל צורך בשימוש בסכין נגד המתלוון, שידי ריקות והוא אוחז בידי נסימ. בנוסף, כאמור בס"ק א' לעיל, דבר לא מנע מהנאשם מלעזוב את המקום.

ג. **מידיות** - יסוד המידיות, הדורש כי מעשה ההtagוננות יתבצע רק מרגע שהוא דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ויפסק משאינו נדרש עוד להשגת מטרה זו - ע"פ 5266/05 - בוריס זלנצקי נ' מדינת ישראל . תק-על 2007(1), 2489. רק בנסיבות בהן נדרשת תגובה מידית להדיםת התקיפה, כדי למנוע פגעה בנאשם ורק כאשר אין דרך אחרת למנוע התקיפה צפוייה, יכול הוא ליהנות מסיג ההגנה העצמית. [ראו: ע"פ 1713/95 פרידמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 265; ע"פ 4191/05 אלטגאו נ' מדינת ישראל , (25.10.06)].

כאמור - בהיות המתלוון אוחז בידי נסימ, לאחר שהו משך את המתלוון מהנאשם, לא נשקפה ממנו כל סכנה לנאשם.

ד. **סבירות** (סעיף 34טז לחוק העונשין) - יש לשקל את **חומרת הסכנה שיוצר התוקף, מול מידת הכוח שהפעיל המותקף**. גם אילו הייתה מקבלת את גרסתו של הנאשם לפיה המתלוון אוחז בכתפו (וכאמור - איני מקבלת אותה) דקירתו של הנאשם את המתלוון אינה עומדת בתנאי הסבירות ואף רחוקה היא ממנה תק פרסה !

הגנה עצמית איננה "תשובה" לתקיפה שכבר התרחש, אלא צריך שפעולת ההגנה העצמית תמנע תקיפה, אשר קיימת סכנת שתתרחש, אם לא תנקט פעולת ההגנה, הינו - על ההגנה לקדם פניהם.

שימוש בסיכון וחיתוך צווארו, אצנו ופניו של המתלון, כפי שעשה הנאשם, לא נעשה לשם מניעת תקיפתו על ידי המתلون, אלא כמעשה "ענישה".

ה. **תרומת התנהגות** - בנסיבות העניין, בהן הנאשם יוזם את האירוע, יצא מהג'יף שכבידיו הברזל המשונן והלך לכיוון המתلون, אשר ישב ברכבו, אין לומר שהמתلون יוזם את התקיפה.

אין גם לבוא בטרונה אל המתلون אשר יצא מרכבו על מנת להגן על עצמו ולא יכולה להיות מחלוקת שהמתلون לא יכול היה לצפות שהנายน ישלוף סכין מכיסו וידקו אותו. המתلون הסביר, בחיקרתו הנגידית, שהוא יצא מהרכב כי טוב יותר להגן על עצמו כאשר הוא מחוץ לרכב מאשר הוא ישב בתוך הרכב: "**מה יותר טוב? להגן על עצמי שאני ישב בתוך האוטו או שאני מחוץ לאוטו?**". הסבר זה סביר ומתקבל מאד על הדעת.

זכור - הנאשם הוא זה אשר, מלכתחילה, יוזם ויציר את הסיטואציה ואף הוביל אותה בשילופת הסיכון ובדיקה המתلون, ללא כל הצדקה.

74. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה **מכל וכל** את טענת ההגנה העצמית של הנאשם. הנאשם לא פעל בהגנה עצמית וגם לא בנסיבות הקרובות לסיג זה (cutting the sengor).

חבלה חמורה

75. הנאשם הושם בביצוע עבירה של חבלה בכונה חמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) + (2) לחוק העונשין, שזו לשונו:

"329(א) העוסה אחת מלאה בכונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דין - מסר עשרים שניים:

(1) פצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין;

(2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסיכון, באבן או בנשק

מסוכן או פוגעני אחר".

76. המונח "**חבלה חמורה**" מוגדר בסעיף **34כד'** לחוק העונשין, כדלקמן:

"חברה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבוע או כדי פגיעה קבוע או פגעה קשה באחד האיברים, הקרומיים או החיצוניים החיצוניים או הפנימיים."

77. דומה שלא יכול להיות ספק, כי החבלה המתוארת במסמכים הרפואיים שהוגשו (**ת/28-ת/30**) היא חבלה חמורה, כהגדרתה בסעיף 34 כד' לחוק. חתכים כפי הנראים בתמונה וכפי המתוארים בתייעוד הרפואי ובכללים - חתך ארוך אשר מגע עד לבлотת הרוק, עונם על ההגדירה של חבלה אשר "עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו", וכן להגדירה של חבלה "המגיעה כדי פגעה קשה באחד ... הקרומיים ... החיצוניים או הפנימיים". מקל וחומר שהחבלות שגרם הנאשם למחלונו **"פצעה"**, שהוא היסוד העובדתי החלופי, הנדרש בסעיף **329(א)(1)**.

ראו: ע"פ 8871/05 יוסף שלוי שנגלוף נ' מדינת ישראל (12.03.2007) אליו הפנה הסנגור, שם הובחר, כי "**היסוד העובדתי של העבירה לפי סעיף 329(א)(1) אינו מחיב שתיגרם בפועל תוצאה של חבלה חמורה,DOI בפצעה**".

היסוד הנפשי - "כוונה מיוחדת"

78. סעיף 20 לחוק העונשין מגדיר את היסוד הנפשי, על דרגותיו השונות, כדלקמן:
"20 (א) מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, ולענין התוצאות גם אחת מלאה:

(1) כוונה - במטרה לגרום לאוון תוצאות;
(2) פזיות שבאת מלאה:
(א) אדישות - בשוויון נפש לאפשרות גריםמת התוצאות האמורות;
(ב) קלות דעת - בנסיבות סיכון בלתי סביר לאפשרות גריםמת התוצאות האמורות, מטען תקווה להצלחה למנען.
(ב) לעניין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמו מטרת גרמן.
(ג) לעניין סעיף זה -
(1) רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמו שהיא מודיע להם, אם מנעו מלבררם."

79. עבירה של חבלה חמורה בכוונה מחמירה דורשת, לפחות, הוכחת "כוונה מיוחדת", היינו - **חפץ/רצון לגורם לתוצאה** האמורה בסעיף - כוונה במובן סעיף 20(א)(1) לחוק העונשין, שהיא "מטרה לגרום לאוון תוצאות".

לענין זה אין די במחשبة פלילית מסווג פזיות האמורה בסעיף 20(א)(2) לחוק העונשין (הינו - פזיות, אדישות

או קלות דעת) לגבי האפשרות של גרים התוצאות האמורויות, אלא יש צורך **ברצון** לגורם להן.

ראו דברי כבוד השופט דנציגר בע"פ 4277/12 זרוב בכוראשווili נ' מדינת ישראל (28.7.2013) (להלן: "ענין בכוראשוויל").

"... כדי להרשייע בעבירה של חבלה בכונה מחייבה יש להוכיח 'כוונה מיוחדת' לפגיעה באדם ואין די ברשנות, פיזיות או קלות דעת לאפשרות של פגעה כאמור [ראו למשל: חוות דעת בע"פ 7085/07 מדינת ישראל נ' פלוני (5.5.2008)] [פורסם בנבו], פסקה 32]. נדרש להוכיח כי הפגיעה בצדקה מותקף כוונה לגורם חמורה [ראו למשל: חוות דעת של השופט (כתוארה אז) מ' נאור בע"פ 10423/07 מדינת ישראל נ' סיטרין (11.6.2008)] [פורסם בנבו], פסקה 10]."

80. מאחר שלא ניתן לבחון את אשר בנפשו של אדם, למדים על כוונתו של אדם מותקף מעשי, על נסיבותיהם, כפי שהוכחו בבית המשפט ועל פי החזק לפיה שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו: "על הכוונה לגורם חמורה ניתנת ללמידה מחזקת הכוונה לפיה בני אדם המבצעים פעולה מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשייהם ובכלל זה לתוצאות הטבעית של פעולותיהם כן ראו: ע"פ 1632/95 משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5) 534, 551 (1996); ע"פ 3799/14 ابو שנב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (17.8.2015).

aphael בקשר לכך שאל סיקום ההלכה מפי כבוד השופט א' רובינשטיין בע"פ 2148/13 פלוני נ' מדינת ישראל (16.12.2014): "ט'... על הכוונה לגורם חמורה לומד כלל בית המשפט מ'חזקת הכוונה', שלפייה בני אדם המבצעים פעולה 'מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשייהם', ובכלל זה לתוצאות הטבעית של פעולותיהם (ע"פ 6019/09 קילאני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2010)). חזקה זו, המבוססת על נסיוון החיים, אינה חזקה חלוצה, ודין בכך שהנאשם עורר ספק סביר בראשות המקומות את החזקה, על מנת להפריכה (ע"פ 10110/03 גמליאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2006); ע"פ 413/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2011); ע"פ 6066/94 חסן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1997) פ"ד נא(4) 326).

9. יסוד נפשי של כוונה לתוצאות מצוי גם בעבירה חמורה יותר של רצח 'בcona תחיליה', אם כי על סעיף זה לא חל סעיף 20(א)(1) לחוק העונשין, אלא סעיף 301 לו, המגדיר 'כוונה תחיליה' (רבין וואקי, עמ' 379). בהקשר השימוש ב'חזקת הכוונה' לצורך הוכחת אחד היסודות ('ההחלטה להמית') המרכזים את היסוד הנפשי הנדרש בעבירות הרצח, נקבע, והדברים יפים בשינויים המחייבים גם לענייננו, כי 'משמעותה של החזקה היא שבהיעדר ראיות לסתור ובהתיק' נסיבות חיצונית מתאימות מוחזק המבצע כמו שמתקיים בו הכוונה באופן שהוא צפה את התוצאה ורצה בה' (ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 365, 376 (2003) (השופט-قتארה א-ז-בינייש)).

10. היסוד הנפשי הנדרש בעבירות הרצח, שכאמר Morchuk בעיקרו באמצעות 'חזקת הכוונה', יכול שייתגבע גם כתגובה ספונטנית רגעית, ולאו דווקא לאחר מחשבה ותוכנן מוקדים (ע"פ 512/89 דניאלס נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 496 (1991)): יסוד 'ההחלטה להמית' יכול להתגבש כהרף עין, אף במהלכו של האירוע הקטלני גופו וכי המבחן היחיד להתקיימותנו נועז בשאלת אם גם בפרק זמן קצר ביותר אכן חזזה הממית את תוצאות מעשי וחפש בהגשתה כוונתו (ע"פ 7520/02 חמאתי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 710, 716 (2004) (השופט חיוט)). בדומה לכך, ואולי מחומר וכך, **יכול היסוד הנפשי בעבירת החבלה בכונה מחייבה להתגבש כהרף עין.** אף אם קיבל את הטענה כי המערער

ועל מותך 'כעס עיור', הנה מעשי הקשים, ריבוי הפגיעה, הניסיון לפגוע במתלוננת באמצעות סיכון חרף זעקות הכאב ותחונינה, מלבדים, כי היה מודע למעשיו, התכוון לתוכאות הנובעות מהם, וכי הtagבשה הכוונה הייצרת את היסוד הנפשי הנחוץ, ולא לרגע קצר".

81. מעשי של הנאשם הם שלם מדרים על כך שהוא התכוון לחבול במתלונן חבלה חמורה; כפי שכבר נאמר מספר פעמים, הנאשם יוזם את המפגש של האירוע האחרון; הוא יצא מהגייפ כאשר הוא נושא את הברזל המשוון ומיהר לדלת הרכב של המתלונן, אשר ישב ברכבו. הוא ניסה לתקוף את המתלונן באמצעות הברזל וכשהמתלונן הגן על עצמו הוא נאבק עם המתלונן שהברזל بيדו. ככל עלה بيדו לחבול במתלונן באמצעות הברזל, שלף סכין מכיסו וחתר את המתלונן בצווארו ובפנוי, לא פעם אחת אלא מספר פעמיים - לפחות פעמיים וככל הנראה שלוש פעמים (כפי שעולה מהחבילות ומהסרטן) וזאת - לאחר שנשים כבר משך את המתלונן מעליו ואחז בו, הכל - כפי שפורט לעיל.

התוצאה הטבעית של שימוש בסכין באופן בו השתמש בו הנאשם, היא חבלה/פציעה חמורה באזור הראש והצוואר. עובדה זו בנסיבות נסיבות האירוע, כפי שפורטו לעיל, מוכחות, מעל לספק סביר, כי הtagבשה אצל הנאשם כוונה לגרום למתלונן חבלה חמורה. לכך נוספת של נסימ במשפטה, לפיה הנאשם אמר לו שהוא עשה את אשר עשה בגלל כבוד המשפחה, המחזקת מסקנה זו.

82. בנסיבות אלה אני קובעת כי הנאשם התכוון לחבול במתלונן חבלה חמורה וכי התקיים בו גם היסוד הנפשי של "כוונה מיוחדת", כנדרש בסעיף 329(א) לחוק.

סעיף האישום

83. אני דוחה את טענת הסגנון לפיה העובדות שהוכחו אין "מתאימות" לעבירה על סעיף 329(א) לחוק וכי היה על המאשימה להאשים את הנאשם בעבירה שבוחומרתה פחותה כגון, סעיף 334 לחוק ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק.

אין ספק שהעובדות מגבשות עבירה על סעיף 334 לחוק, אולם לא זו השאלה; השאלה היא האם הן מגבשות עבירה חמורה יותר, של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, בה הנאשם (שאלה התלויה, כמובן, גם בהוכחת היסוד הנפשי של העבירה החמורה).

84. בnimoki המבוססים, לשיטתו, הרשעה בעבירה של פציעה ולא של חבלה חמורה בכונה חמירה, טוען הסגנון שה הנאשם לא חיפש את המתלונן ושההaint לא יוזם את המפגש האחרון (במהלכו אירע האירוע) אלא המפגש היה אקרים.

בכך שהפגש היה אكريיא אין צורך לשכנע, שכן עובדה זו נכללת בעובדות כתוב האישום ואין עליה מחלוקת. מוסכם (כפי שכתוב בכתב האישום) שהנאשם הבחן באكريיא, ברכבו של המתalon.

אולם, מכאן ואילך נסע הנאשם מאחורי המתalon והיזמה של המפגש הייתה של הנאשם, שהרי, אין חולק שהנאשם היה זה שביקש מנסים להבהיר למתalon על מנת שהמתalon יעצור את רכבו. בנוסף, הנאשם היה זה שיצא מהגייף עם הברזל בידו, לעבר רכבו של המתalon, אשר תחילת נשאר לשבת ברכב ויצא רק כאשר הנאשם התקרב אליו עם הברזל בידו.

85. אין גם מחלוקת שהנאשם לא שם את הברזל המשון בגוף וכי את הברזל הביא נסימן, לשם תיקונו. אולם, ההחלטה לקחת את הברזל ולנסות לתקן באמצעותו, את המתalon הייתה כולה של הנאשם. עצם לקיחת הברזל מעידה על כוונתו של הנאשם לחבול במתalon. כזכור - דחיתתי את טענותיו לפיה הואלקח את הברזל כי פחד מהמתalon. אם היה פוחד מהמתalon, לא היה כלל יוזם את המפגש ולא היה יוצא מהגייף וממהר לרכבו של המתalon על מנת להתעמת אותו.

86. טענת הסגור לפיה הנאשם ירד מהגייף עם פס השיניים "**אולי כדי להפחיד וכדי שהמתalon יברוח**" אינה תואמת את העובדות שאין שונות בחלוקת, היינו - שהנאשם היה זה שביקש מנסים למתalon שיעזרו את רכבו, עקיף אותו ונרג כפי שנרג על מנת לגרום למתalon לברוח? ? אדם המפחד מפני אינו **גורם** למפגש פיזי בין לבין האחר, אלא **מנעה** מפגש זהה. זאת ועוד - אילו הנאשם היה פוחד מהמתalon הוא היה מבקש מנסים להתלוות אליו ולא יצא לפני מהרכב והולך במהירות אל רכבו של המתalon כשהברזל בידו.

87. הסגור לא טען הגנה מן הצדק ולשאלתי בעת שמיעת סיכוי הבהיר שהוא אינו טוען טענה זו. עם זאת, הוא הפנה, בסיכון, למספר דוגמאות של פסקי דין/גזר דין, אשר דנו בנסיבות עבירה חמורות מהנסיבות אשר בקרה דנן, אולם אין להסיק מכך שנסיבות המקירה דנן אינן מגבשות עבירה של חבלה חמורה בכונה מחמירה. יש לבחון אם הנסיבות שהוכחו מגבשות את היסודות העובדיות של העבירה ואת היסוד הנפשי הנדרש וככל שההתשובה לכך חיובית (כפי המסקנות אליו הצעתי בקרה דנן) יש להרשיע את הנאשם במiosis לו.

88. בניסוי לשכנעני כי אין להרשיע את הנאשם בסעיף החמור [329(א)(1) או (2) לחוק], אלא בסעיפים קללים יותר - 333 או 334 לחוק], הפנה הסגור גם לדוגמאות לקרים בהם הורשעו נאים, שדרקו מתلونנים וגרמו להם חבלות חמורות, בסעיפים קלים יותר מאשר 329(א) היינו בעבורות על סעיפים 335(א)(1); 334 לחוק; סעיף 333, יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק והוא כדו'.

89. לא ניתן להזכיר שירותים מהקרים הנ"ל לעניינו, שכן ברוב המקרים מדובר בהסדרי טיעון בהם סעיפי העבירה שונים לכולה ובאחד מהם [בת"פ (מחוזי ח') 39592-08-18 מדינת ישראל נ' וסאם דאוד (31.03.2019)] לא ניתן לדעת מגזר הדין (שניתן לאחר הodium הנאשם) אם הנאשם הורשע בסעיף המקורי בו הוא הושם בכתב האישום או שמא הסעיף שונה, לכולה, במסגרת הסדר הטיעון.

כל מקרהណון לגופו ועל פי עובdotיו וממילא, בחירת סעיפי האישום היא פרורוגטיבה של המאשימה והתערבות בשיקול דעתה תיעשה רק במקרים קיצוניים ביותר, שאין ענייננו נמנה עמה. אך גם אין לבוא אל המאשימה בטרוניה על כך שאין היא מסכימה להסדר טיעון אשר משנה, ל考לה, את סעיף העבירה בו בחרה להאשים את הנאשם.

90. במרקחה דן, העובדות שהוכחו וכן גם היסוד הנפשי שהוכח, מגבשים (כאמור לעיל) עבירה על סעיף **329(א)(1)** לחוק יש להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

האישום בנהיגה פזיזה ורשלנית

91. בגין נהיגתו של הנאשם בעת בריחתו מהמקום לאחר האירוע, הוא הואשם בעבירה על סעיף **338(א)(1)** לחוק העונשין קובלן כדלקמן:

"**(א) העוסה אחת מלאה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים:**

(1) נהיגה מהירה ופזיזה כפי שתיאר נסימ את נהיגתו של הנאשם וזאת - די בכך כדי שאקבע שהנאשם אכן נהג בדרך פזיזה לרשלנית".

92. לגבי אופן בריחתו של הנאשם מהמקום סיפר נסימ במשטרה, שהנאשם ברוח לג'יפ שהיה מונע והתיישב במקום של הנהג. נסימ נכנס מהדלת שlid הנהג, פתח את הדלת האחורי שמאחוריו הנהג כדי להוציא את הנאשם מהג'יפ ומשר את הנאשם בחולצתו, אך הנאשם התחל לנטוע **ועל הרجل**. נסימ קפץ לתוך הג'יפ והנאשם **"נסע בתווך השכונות כמו מפגר ..."** (ת/33 עמ' 3 ש' 34-37). בהמשך אמר: "**צעקתי עליו שיעזרו, כמעט היו עושים שם תאונה עם הנסיעה הדזאת שלו**" (ת/33 עמ' 4 ש' 79).

בהודעתו השנייה (ת/34) אמר נסימ בהקשר זה: "**הוא נסע כמו משוגע... כמעט עשינו תאונה בגלו**" (עמ' 4 ש' 59).

93. דבריו בבית המשפט היו פחות נחרצים וברורים. בבית המשפט אמר נסימ שהנאשם "כמעט" עלה לו על الرجل, אבל לא הכחיש שבמשטרה אמר שהוא עלה לו על الرجل. עם זאת אישר שהנאשם נהג מהר ב"זיג-זג" ושכמעט עשה תאונה ואמר:

"**ש: איך היה מתאר את הנהיגה שלו? איך היה מתאר את הנהיגה של מוניר, במילים שלך, אחרי האירוע?**

ת: הוא נהג במהירות, עוד פעם אני מסביר לך, הוא נהג במהירות.

ש: אם אתה אומר שהוא נהג כמו מפגר כמו משוגע, מה זה אומר?

ת: אותו סגנון בשבילי, מהר يعني זה טס,

ש: טס? טס?

ת: מהתחילה כשהיה בציג זג כזה כן, הוא נתן טיל...".

במהמשך עדותו שוב ניסה ניסיון להפחית ממשמעות הדברים ואמר: "איזה מסוכנת, בתוך השכונה נסע 50-40, גם מסוכן. הוא לא טס ב- 200 בתוך השכונה" ובמהמשך, בתשובה לשאלת הסגנור אם הנאשם נסע במהירות מעל 40-40קמ'ש, השיב ונסים: "לא, לא נראה לי". ובהמשך: "... גם אם אמרתי נהג כמו מטورو או כמו טיל, בן אדם שברת ממכות בסופו של דבר...".

94. הנה כי כן, גם בכך ניסה ניסיון לעוזר לנאים, בעדותו בבית המשפט ו"גימד" את אופן נסיעתו למקום האירוע; הוא אישר שלאחר האירוע הנאשם נסע מהר, אבל ניסה להפחית ממשמעות הדברים וכשנסחאל אם הנאשם נהג בצורה מסוכנת השיב: "לא בצורה היכי מסוכנת, הכביש מה שעבר (לא ברור) כלו קרצוף, זה בתוך השכונה, זה לא שיש אנשים שם מוגרים" וכשהוקראו לו בדבריו במשטרת לפיקם הנאשם נהג בצורה פרראית וכמעט שעשה תאונה השיב: "בהתחלת הנסיעה כן, בהתאם הנסעה כי זה, עברנו בשביל קטן, כל הרכבים מהרפה, אין בעיה, אבל אחרי זה היי, זה מסוכן. אני בעצם פחדתי [...] שלא עשו תאונה".

95. הנאשם הודה שבתחלת הנסיעה מהמקום הוא נסע "קצת במהירות", אך טען שהמשך הדרך כלל לא ניתן לנסוע במהירות בגלל שהכביש צר ונסים שיקר כאשר אמר במשטרת שהוא נהג במהירות מופרזת "כמעט כמו טיס" וכמעט עשו תאונה.

אינני מאמין לדבריו ואין לי ספק שגרסתו של נסים במשטרת, גם בעניין זה, משקפת את האמת. נהיגה באופן המתואר על ידי נסים, היא נהיגה פזיזה וنمhardtת שיש בה כדי לסקן חי אדם - הן את חי הנוסעים בג'יפ (נשים ונאים) והן את חי העוברים ושבים.

96. **הוכח, אם כך, מעבר לספק סביר, שהנאשם אכן נהג רשלנית ופזיזה, שיש בה כדי לסקן חי אדם.**

התוצאה

97. על סמך כל האמור לעיל, על פי העובדות והמצאים, כפי שנקבעו על ידי בהכרעת דין זו, אני מרושעה את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כדלקמן:

א. **חבלה בכונה מחייבת - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) + (2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.**

- ב. **החזקת סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף **186** לחוק העונשין.
- ג. **מעשי פזיות ורשלנות** - עבירה לפי סעיף **338(1)** לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט' בטבת תשפ"א, 24 דצמבר 2020, במעמד הצדדים